Akbaba

Bu sayıda
BİLEN KAZANIYOR 1
Yarışması

DEMOKRATLAR

Sadettin Bilgiç, «1946 ruhunu geri getireceğiz» dedi.

Bilgiç — Ey ruh, geldinse vur!..

ŞAFEK ZORLU

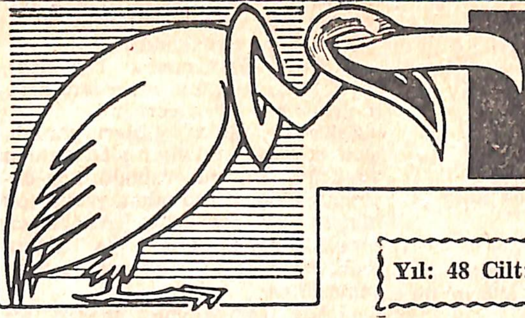

SİZE DE EN GÜZEL YUVA...
SİZE DE SERVET.

Y 542

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 2426 — 159)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 44 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Ekim 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Beş yılda ihtiyarlayan genç...

POLİTİKA dediğimiz şey, galiba bir çeşit tiryakilik. Sigara gibi, içki gibi... Hekim:

— Şu zıkkımı içme.. dese de kâr etmiyor.

İsmet Paşa yarım yüzyıldan beri politikanın içinde; ama bırakmak aklına gelmiyor. Celâl Bayar, darağacından döndü geri... Ve politikanın gene içinde. Kanunlar elverse, particiliğin de ortalık yerine Celâl beyin kendisini atacağından hiç şüpheniz olmasın. Süleyman Demirel'in veya Sadettin Bilgiç'in politikayı bırakabileceğini sanır mısınız? Politikacılar içinde politikayı bırakabilecek tip, belki de Bülent Ecevit'tir. Kalbi çok kırılırsa; ortanın soluna kişiliğini yatırmış bu şair mizaçlı lider:

— Çekiliyorum.. diyebilir.

Neden, diye sorarsanız; cevap hazır: Bülent Ecevit, politikanın dışında dünyası olan adamdır. Şiir yazan, kitap okuyan, sanattan anlayan, resim seyreden insandır. Öteki politikacıların hiçbirinde yoktur bu nitelik...

Buna rağmen Ecevit de politikanın kıyma makinesinde bir iyi çekiliyor. Yılların teknesinde Kemal Satır, Turhan Feyzioğlu, Osman Bölükbaşı gibi gediklilerle yoğrula yoğrula gelişiyor. Bütün bu politikacılar parti-içi ve parti-dışı çekişmeler, itişmeler, çelmeler, tuzaklar, entrikalar, manevralar, kulislerle öylesine bir garip hayatın tiyatrosunda oynuyorlar ki, bir gün sahneden uzaklaştırılsalar da aktörlükleri devam edecek. Bizde politikacı demek, kendine özgü bir oyunla seçmenden oy koparmasını bilen adam demek...

İki harfli bir kelime her şeyi bastırıyor:

— Oy!

Kongrede oy, grupta oy, seçimde oy, parlâmentoda oy; ve oy için biribirinin gözünü çıkaracak kadar gözü dönmüş kişilerin vatan-millet-sakarya üstüne nutukları...

Şimdi yeni mevsimde, bu oyun, birinci perdesini parti kongreleriyle açıyor. Adalet Partisi için için kaynamakta... Bir yanda Demirelciler.. bir yanda öbek öbek muhalifleri... Süleyman bey doğrusu bugünlere dek iyi dayandı.

Kolay değil ki...

Parti-içi muhalefet kaynamakta, yolsuzluk iddiaları ağırlaşmakta, ekonomik durum tatsızlaşmakta, fiyatlar gemi azıya almakta, fabrikalar işçileri çıkarmakta, dış ticaret deliği büyümekte, vatandaşın sabrı tükenmekte...

Hangi biriyle uğraşsın Demirel?..

Kongreden kongreye koşup nutuk mu atsın.. ilden il'e koşup temel mi atsın.. muhaliflerini partiden mi atsın.. makamında oturup imza mı atsın?..

Kolay değil, Başbakan olmak...

Adnan Menderes:

— Meğer iktidar ateşten bir gömlek imiş.. demişti.

Süleyman bey şimdi bu ateşten gömleği giymiş, boyuna terliyor. Türkiye, birader beylerin Terakki Kollektif Şirketi değil ki birdenbire boy atıp gelişsin, palazlansın, dostu düşmanı çatlatsın! Şirket kurup Ziraat Bankasından yirmi milyon kredi almak iktidarda ağabeyin oldu mu kolay...

Ama kolay mı Batılı dostlarımızdan kredi koparmak?

Ne var ki Süleyman beyin dehası burada da kendisine yetişmiş ve Rusya'dan yardım yolunu bulmuş... Bir yandan İvan dayı, öte yandan Sam Amca bir şeyler veriyorlar ama, gene de yetmiyor. Ve Süleyman beyin sırtındaki ateşten gömleğin yakası ensesini yakıyor. Otuzbeş milyonluk bir ülkede her yıl bir milyon bebek katılıyor aramıza... Dünya dev adımlarla ilerliyor.. her gün yeni ihtiyaçlar çıkıyor ortaya...

Ve halk artık bağırıyor:

— İsteriz!

İş isteriz, et isteriz, süt isteriz, çocuklarımıza okul isteriz, evimizin önüne yol isteriz, şehrimize hastahane isteriz.

Ne ile olur bütün bunlar?

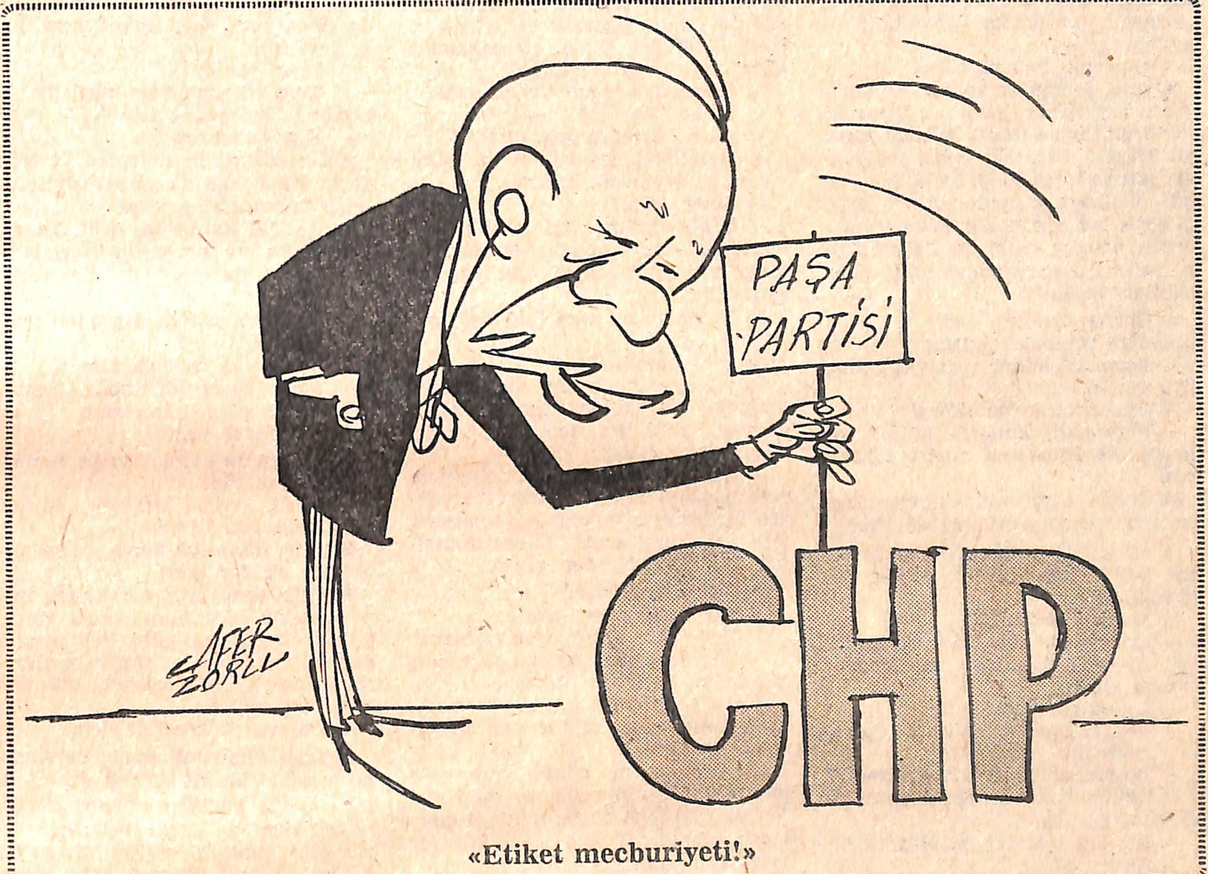
Ne İvan'ın rublesiyle, ne Sam'ın dolarıyla kalkınamaz bir ulus... Kalkınma bir fedakârlık işi, bir çaba işi, bir topyekûn seferberlik işidir. Süleyman bey politika beşiğinde seçmeni pışpışlayıp uyutmaya çalışacağına, gerçekleri söyleyebilse; aracısını, tefecisini, vurguncusunu, fırsatçısını, üçkâğıtçısını karşısına alabilse, belki de bir şeyler yapabilirdi.

Ama geçti artık...

Süleyman bey en genç Başbakandır; ama nüfus kâğıdında...

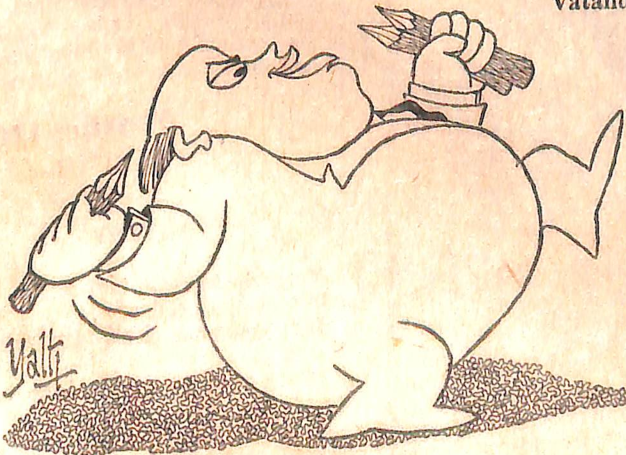
Politika hayatına baktığımız zaman beş yılda öylesine ihtiyarladı ki; eli ayağı tutmaz oldu. Kendisini iktidardan alamasa da, iktidarı kendisinden alacak gelişmeleri beklemeli artık...

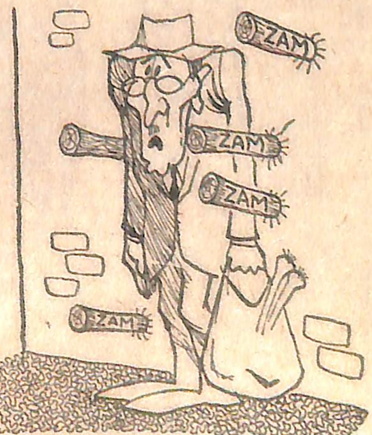
AKBABA

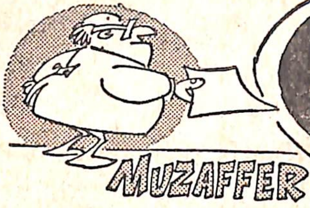

«Etiket mecburiyeti!»

Vatandaş, zamlardan şaşkına döndü. — Gazeteler —

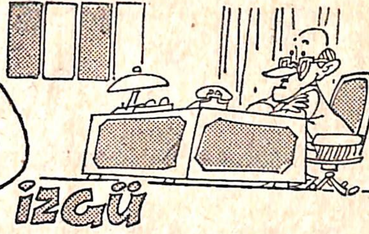

Yazısız

Memurun rüşveti

ŞİŞMAN tombalak adam, ilk kez müdürün kapısını çaldı. «Gir» sesini duyduktan sonra, iliklenmiş düğmesine tekrar el attı, yüzüne saygılı bir anlam vererek, içeriye daldı...

— Buyrun! dedi müdür.

Şişman tombalak adam, cebinden iğneli bir tomar kâğıt çıkararak, müdürün önüne uzattı. Müdür, uzak gözlüğünü çıkararak, yakın gözlüğünü taktı ve tomarın en üstündeki kâğıdı okumaya başladı. İkinci kâğıda şöyle bir göz attı, sonra parmaklarının ucuyla, sanki bir defter yapraklarını karıştırıyormuş gibi, diğer kâğıtları inceledi:

— Olmaz efendim, dedi.

Şişman tombalak adam:

— Aman efendim, siz bilirsiniz, diye yılıştı.

— Olmaz kardeşim olmaz!

— Beyefendi, kulunuz köleniz olurum. Ne isterseniz yapmaya hazırım.

Müdürün gözlerinin önünden, katın son taksiti geçti, beşbin lira...

— Ama, dedi müdür, durun bakalım, belki sizin için bir şeyler düşünebiliriz.

— Aman efendim!

— Evet evet, her türlü sorumluluğu üzerime alabilirim, ama beşbin liranızı alırım.

— Yapmayın beyefendi!

— Beşbin liradan bir kuruş aşağıya yapamam.

— Beyefendi biraz ikram etseniz?

— Olmaz, sorumluluğu üzerime alıyorum kardeşim.

— Hiç aşağı olmaz mı efendim?

— Katiyyen...

Şişman tombalak adam, evraklarını aldı, aynı saygı, aynı boyun büküşle çıktı odadan.

Bir gün sonra müdür yardımcısının kapısını çaldı. Elinde evrakları, girdi odaya, kırdı boynunu, uzattı evraklarını, kavuşturdu ellerini...

Müdür yardımcısı, aynı müdürü gibi, en baştaki kâğıdı inceledi, ikinci kâğıda yarım yamalak bir göz attı, öteki kâğıtları şöyle bir iskambil kâğıdı yoklar gibi yokladı:

— Olmaz kardeşim bu iş, dedi.

— Aman beyefendi!

— Amanı zamanı yok, olmaz.

— Beyefendi, siz benim şu işimi yapın, ne derseniz hazırım.

— Anlamadım?

— Şey efendim, yâni insanlar biribirlerinin işlerini görmek, biribirlerini memnun etmek için yaratılmışlardır.

— Ha anladım, para teklif ediyorsunuz?

— Evet beyefendi...

Müdür yardımcısının gözlerinin önünde, özel okuldaki kızının taksidi geçti, 2.500 lira. İçini bir sevinç dalgasıdır kapladı:

— Pekiyi, dedi, deminki sözünüz çok hoşuma gitti; insanlar gerçekten biribirlerini memnun edebilmek için yaratılmışlardır. Bu memnuniyet için 2.500 liranızı alırım.

— Aman beyefendi...

— Bir kuruş aşağı olmaz.

— Beyefendi ikram etseniz biraz?

— Sorumluluğu üzerime alıyorum kardeşim, katiyyen olmaz.

Şişman tombalak adam, evraklarını topladı, çıktı müdür yardımcısının odasından.

Bir gün sonra, elinde yine aynı evraklar, şefin odasına damladı. Şef de yine aynı pozla, müdürü gibi, onun yardımcısı gibi, evrakları inceledikten sonra:

— Çok zor olur bu kardeşim, dedi.

— Aman beyefendi...

— Hattâ hiç olmaz!

— Yapmayın beyefendi!

— Olmaz kardeşim, bunun sorumluluğu büyük, üzerime alamam.

Şişman tombalak adam, ellerini oğuşturarak:

— Beyefendi, dedi, vallahi dünyada olmayacak şey, açılmayacak kapı yoktur...

— Nasıl yâni?

— Yâni efendim, size küçücük bir hediyede bulunmak istesem?

— Haa anladım...

Şefin gözlerinin önünden, o teyp geçti. Hani, kızı da ne zamandır isteyip duruyordu o teypi...

— Vallahi kardeşim, dedi, bu sorumluluğu bir tek şartla üzerime alabilirim, o da şayet 1.250 lira verirseniz!...

— 1.250 lira mı? dedi şişman tombalak adam.

— Bir kuruş aşağıya olmaz.

— Aman beyefendi ikram etseniz?

— Hayat pahalı kardeşim.

— Beyefendi şunu...

Lâfı ağzında kaldı şişman tombalak adamın. Şef:

— Fazla meşgul etmeyin lütfen, dedi çıktı işin içinden.

Şişman tombalak adam, evraklarını aldı, odadan çıktı.

Bir gün sonra aynı evraklarla, memur Şakir efendinin yanına vardı. Şakir efendi, top gibi kamburunu doğrultup, sapsarı, toplu iğnelerle tutturulmuş gözlüğünün altından baktıktan sonra:

— Ne var kardeşim? dedi.

Şişman tombalak adam, evraklarla beraber bir de filtreli sigara uzattı Şakir efendiye. Şakir efendi, filtreli sigarayı, kadın parmağını tutar gibi itinayla yerleştirdi göğüs cebine. Üstteki kâğıdı okudu, altındaki sarı kâğıdı okudu, pembe kâğıdı okudu:

— Olmaz kardeşim bu iş, dedi.

— Aman memur bey!

— Olmaz. İsterseniz, nah şu odada bizim şef var, sonra müdür yardımcısı var, onlarla konuşun bir...

Şişman tombalak adam:

— Bana bakın memur bey, dedi, şayet bu işimi yaparsanız, size helâlinden bir 250 lira veririm.

Şakir efendinin gözleri parladı, aynı sobadaki odunlar gibi. Odunu düşündü, kömürü düşündü, kışı düşündü... Yarım ton odun, yarım ton kömür... Sonra üstünden artarsa, birazcık da bakkala... Ya oğlanın delik ayakkabısı? Kışı onunla geçiremezdi ya...

— Acaba 300 veremez misiniz? dedi.

— Haydi verdim gitti...

Şişman adam cüzdanını çıkardı, üç tane yüzlük uzattı:

— Buyrun!...

İşte o anda her nasılsa müdür girdi içeriye. Şişman tombalak adamı tanıdı... Zaten paraları iyi tanırdı müdür bey:

— Ne o? diye bağırdı.

Titredi elleri Şakir efendinin. Üç tane yüzlük yere saçıldı.

Müdür:

— Rüşvet almak ha! dedi, zile bastı. Giren odacıya:

— Bana hemen şefle müdür yardımcısını çağır, bu odaya gelsinler!

Hademe koştu gitti. Titriyordu müdür sinirinden:

— Rüşvet ha, benim dairemde rüşvet ha!...

— Buyrun! dediler ikisi de, şef ve müdür yardımcısı.

Müdür hiddetle:

— Bakın arkadaşlar, bakın, şu yerdeki üç tane yüzlüğe bakın! dedi.

— Aa aaa, para! dediler ikisi de.

— Evet para. Şakir efendiyi rüşvet alırken yakaladım. Alçaklık, namussuzluk, vatan millet hainliği bu!

— Evet efendim alçaklık, namussuzluk, dedi şef.

— Vatan hainliği, dedi müdür yardımcısı.

Müdürün ağzından köpükler saçılıyordu:

— Benim gibi namuslu bir müdürün dairesinde ha!...

— Benim gibi şerefli bir müdür yardımcısının emrinde ha!...

— Benim gibi faziletli bir şefin âmirliğinde ha!...

Müdür bağırdı:

— Utanmadın mı arkadaş, elin titremedi mi?

Şef:

— Kırılası o elin, dedi.

Müdür yardımcısı:

— O felç olası elin, dedi.

Gerçekten felç olmuş gibiydi Şakir efendi. Nefes aldığının bile farkında değildi.

Müdür yardımcısı:

— Beyefendi, memleket batıyorsa, zaten bu gibilerin yüzünden batıyor, dedi.

Şef:

— Kalkınamamamızın tek sorumlusu bunlar!... dedi.

Müdür:

— Derhal zaptı hazırlayın! diye emir verdi. Derhal!... Bu memleketin, namuslu, faziletli, şerefli insanlara ihtiyacı var, böylelerine yok... Böyle namussuzların yeri yalnız ve yalnız hapisanedir...

O sırada, gözlüğünün sapının toplu iğnesi düştü Şakir efendinin, yana kaydı gözlüğü... Öylece bakakaldı suratlarına, namuslu müdürünün, şerefli muavininin ve de faziletli şefinin...

Muzaffer İZGÜ

★

Takvim

Margarin karneye biniyor.

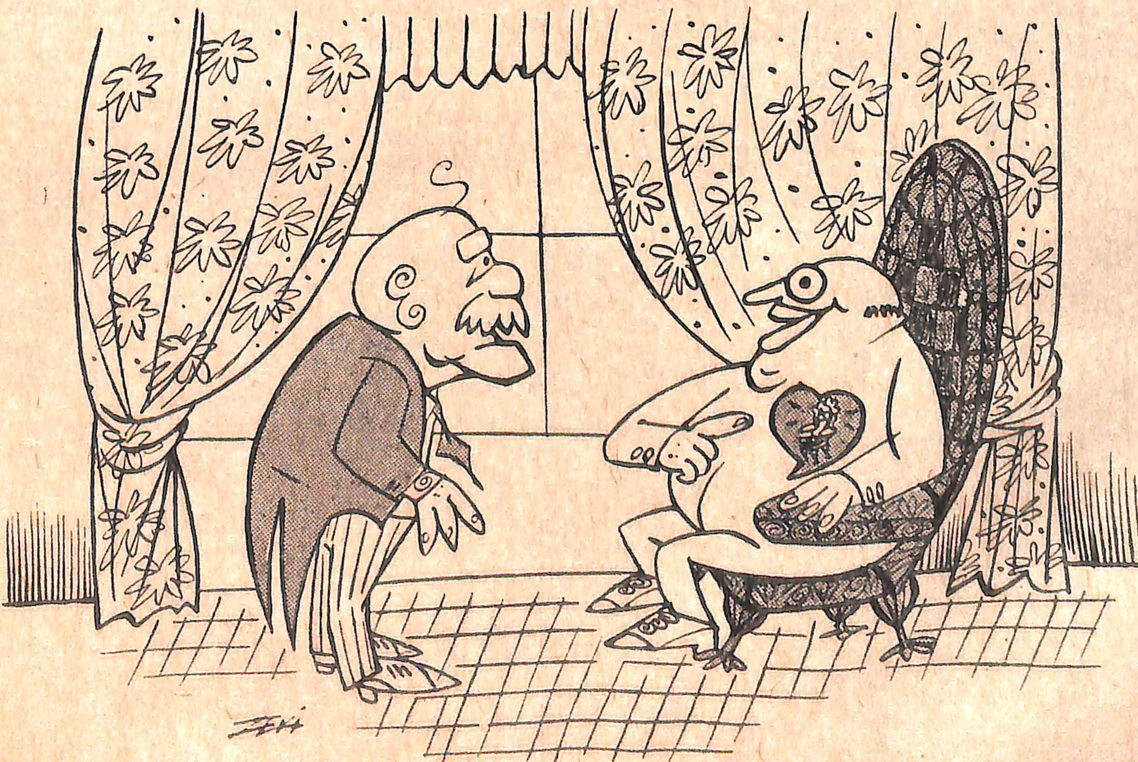
Yeni zamlar geliyor.

Bazı maddeler el altından yüksek fiyatla gidiyor!

Hayır hayır şaşırmayın harb yıllarında mıyız diye...

Takvimler 1942'yi değil, 1970'i gösteriyor!

Demirel, «İktidar partisi, muhalefete her zaman yakınlık göstermiştir» dedi. — Gazeteler —

— Sen de bu koltuğa otur Paşam, ayakta kalma!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

UZMAN NİNNİSİ

Her çağın ve toplum düzeninin kendine göre «kutsal» kişileri vardır.

İlkel kabilelerde büyücüler, şamanlar, falcılar, tütsücüler, okuyup üfleyiciler ve bütün o biçim hokkabazlar çevreden en büyük itibarı görür.

Aristokrasilerde onların yerini —rahiplerin yanısıra— dük, kont, marki, baron falan gibi soyluluk iddiası taşıyanlar alır.

Çağımızın (ister kapitalist, ister sosyalist olsun) ileri teknolojik gelişme aşamalarına varmış düzenlerinde ise o türlü «büyülü» ünvanlara iltifat azalmış görünür. Aldatıcıdır bu. İnsan psikolojisinde bir şeylere körükörüne inanıp birilerine güvenle sığınma ihtiyacı o kadar büyüktür ki, geleneksel «kutsal» ünvanların kaybolmasıyla ortaya çıkan boşluğu mutlaka başka bir şey doldurur.

İleri teknoloji düzenlerinde o boşluğu «teknik uzmanlık» kavramına açılan sorgusuz sualsiz güven kredisi doldurmuştur.

Yüksek Mühendis... Yüksek Mimar... Yüksek Kimyager... Profesör Avukat... Mütehassıs Hekim... falan filân.

Bunlar hep kendi alanlarının tekniğini öğrenmekte «uzman» oldukları için yurtdaşlarının büyük çoğunluğundan huşû ile karışık saygı gören kişilerdir.

— Uzmanların söylediklerine göre...

— Bilirkişi raporunda belirtildiği gibi...

— Yabancı uzmanın basın toplantısında açıkladığı veçhile...

Böyle başlayan cümleler çoğu kere akarsuları durdurur.

Aslında uzmanlığa saygı duyulması elbette gereklidir. Bir şartla:

Eğer uzman sadece bilgisini konuşturuyor, gerçek görüşünü söylüyor ise. Yâni bir ard niyeti yoksa.

Zira uzman bir şey yutturmaya, birini kayırmaya, kendinin ya da başkasının özel çıkarını korumaya kalktığı anda onun bilgisi uzmanlık çerçevesinden çıkıp dolandırıcılık hizmetine girmiş demektir.

Bendeniz bunu düşünerek bütün uzmanlara karşı hem saygılı, hem de dikkatliyimdir; «Uzmanlar diyor ki» lâflarını lüp diye yutmam pek. Ama yine de sürçtüğüm oluyor.

Birkaç ay önce bir gece uykum kaçtı. Memleket ve dünya haberlerindeki tersliklerle özel hayatımdaki birtakım aksilikler (ertesi sabah ablamın bir böbreğinin alınacağı konusu başta gelmek üzere) birleşip kafama çullanmışlardı; «Şöyle mi olur, böyle mi?» diye düşüne düşüne sabahı buldum.

Ondan sonra da üstüme bir hal geldi. Her gece yatağa girer girmez heyecanla düşünmeye başladım:

— Acaba uyuyabilecek miyim? Yoksa yine sinirlendirici şeyler mi düşünmeye başlayacağım?

Tabiî bunları sordukça sinirleniyor, sinirlendikçe de bunları büsbütün öfkeyle soruyorum. Sonunda çok geç saatlere kadar uyku Hak getire...

Geçenlerde canıma tak dedi. Hiç hoşlanmadığım halde bir uyku ilâcı satın almak için bir eczahaneye girdim. Uyku ilâçlarının satıldığı bölümdeki rafların üstünde kocaman bir yazı vardı:

«BEDAVA! Uyku uzmanlarının beş yıllık denemelerden sonra yazdıkları KOLAY UYUMA YOLLARI broşüründen isterseniz aşağıdaki adrese başvurunuz.»

İlâç zoruyla uyuyacağıma bu işin teknik yollarını öğrenerek uyuyabilmem ihtimali pek hoşuma gitti; hemen sevinerek bir kart atıp broşürden bir nüsha rica ettim.

İki gün önce çıkageldi sayın uzmanların eseri. Dört sayfalık, el kadar bir şey.

Kolay uyuma yolları on kural halinde açıklanmış. Her kuralın önemi ve derin anlamı da birkaç paragrafla belirtilmiş. Bu işte broşür.

Kuralların sekizi pratik şeyler. Ancak, öğünmek gibi olmasın ama, ben vallahi bunları daha önce de biliyordum.

Buyurun, siz de öğrenin kuralları:

— Yatmadan önce karnınızı tıkabasa doldurmayın; aç da yatmayın.

— Yatarken heyecanlandırıcı şeyler okumayın.

— Bir yeriniz ağrıyorsa ağrı giderici ilâç alın.

— Odanız ne fazla sıcak, ne de fazla soğuk olsun.

— Işıktan ve gürültüden mümkün mertebe uzak kalarak uyuyun.

— Gecelik yahut pijama giyerseniz, bunların vücudünüze küçük gelmemesine dikkat edin.

— Ağır ağır, düzenli nefes alın.

— Şilteniz de rahat olmalı.

Yâni gelin de minnetten ağlamayın bu kadar yararlı pratik bilgiler karşısında! İnsan şunları sayın uzmanlardan öğrenmese açlıktan kıvranarak yatağa girebilir, «Uykum gelsin» diyerek Frankeştayn romanı okuyabilir, diş ağrısından çıldırsa aspirin almayabilir, odayı hamama ya da buzdolabına çevirebilir, bütün ışıkları yakıp ev halkına bol bol gürültü etmelerini söyleyebilir, cellât pençesi gibi gırtlağını sıkan bir pijama giyebilir, hızlı hızlı ve düzensiz soluyabilir, hattâ uykuya yardımı olacağı umuduyla mağaza mağaza dolaşıp rahatsız bir şilte satın alabilir...

Bir de «ruhî durumla ilgili» kurallara bakın:

— Yatarken bütün problemleri aklınızdan çıkarın; hayatınızı iyi düzenleyin ki geceleri zihninizi hiçbir şey kurcalamasın.

— Bütün gün hiçbir şeye sinirlenmemeye bakın; o zaman geceleri de sâkin olur, hemen uyursunuz.

Gördünüz mü teknik bilgiyi? Beş yıllık denemelerden sonra elde edilen sonuçlar da bundan daha az yararlı olacak değil ya!

Kuralların muralların sonunda da şu kayıt var:

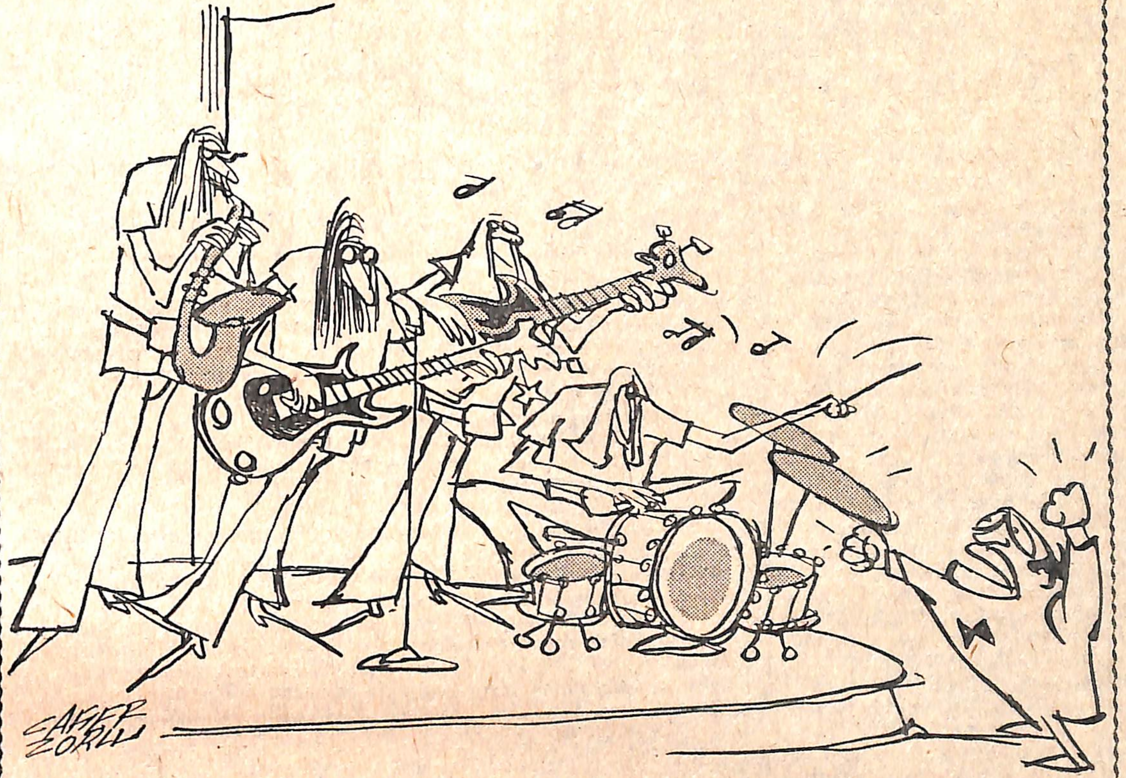
«Bütün bunlara uyduğunuz halde yine uyuyamazsanız, uyku ilâçlarının en zararsızı olan falanca haplardan bir adet almanız derdinizi çözümler.»

Hiç sanmam çözümleyeceğini.

Çünkü ben uzman sözü dinleyip hayatımı iyi düzenlesem de, her gün hiçbir şeye sinirlenmemeyi başarsam da, ömrüm oldukça şu broşürü hatırlayacak değil miyim? Onun siniri mümkünü yok tek hapla giderilmez!

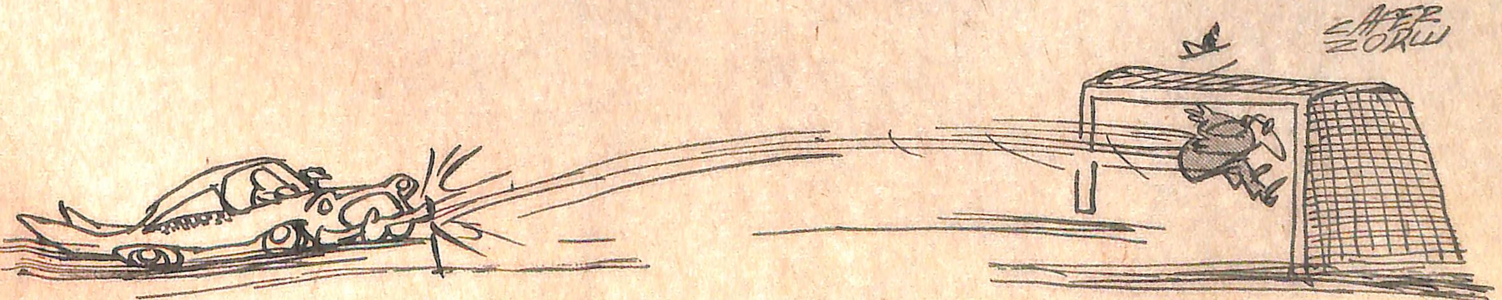
Refik ERDURAN

Demirel, «Kanunsuz her harekete karşıyız» dedi. — Gazeteler —

Demirel — Hani sizin kanununuz?..

Otomobillerle futbol oynandı. — Gazeteler —

Gooool!

BİLEN KAZANIYOR

İKİ BAKKAL

— I —

Sevgili okurlarımız,

Bu sayıda başladığımız «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE
DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir kuponla bir cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralar kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

KASABANIN o daracık sokağında karşılıklı iki bakkaldılar. Dükkânı yeşil boyalı olanın sermayesi daha çok, ötekisinin ise daha azdı. Sabahları dükkâna heybesiyle gelen şişman bakkal, zayıf bakkalı, her zaman, orasından burasından çivilerle, tahta parçalarıyla tutturulmuş koltuğunun üzerinde güneşlerken bulurdu. Bazan içinden bir selâm vermek geçer, verir, çoğu zaman da vermezdi. Zaten zayıf bakkal, güneşin verdiği tatlı sıcaklık, bir de işlerin kesat gitmesi yüzünden çok zaman duymazdı bile şişmanın selâmını. Kızardı şişman bakkal... Kızdığı için de, kasabada olsun, dükkânda olsun, veryansın ederdi zayıf bakkalın ardından. Zayıf bakkal bunları duyar, çok zaman cevap vermez ama, cevap verince de şişman bakkalın yüreğine oturturdu... Hiç mi hiç, çekemezlerdi birbirlerini... Şişman bakkal, ikidebir zayıf bakkalın o eski koltuğuyla alay eder, zayıf bakkal da, şişman bakkalın müşteriye dil döküşüne bıyık altından gülerdi...

Örneğin, o şişman bakkala bir müşteri gelsin, şişman bakkal müşterisini daha kapıdayken karşılar:

— Buyursunlar hanım kızım, buyursunlar cici kızım, derdi.

— Bakkal amca, annemin selâmı var...

— Başım üstüne, gözüm üstüne annenin selâmı... Söyle bakalım benim cici kızım, babanın gözü nasıl oldu?

— Aa aaa, babamın gözüne bir şey olmamıştı ki.

— Ah yavrum, geçenlerde beybabanı gözünü ovuştura ovuştura giderken gördüm de... Allah saklasın, Allah korusun, Allah hepimizi kem gözlerden korusuun!... Âmiin de kızım, âamiin, de...

— Âmiin bakkal amca.

— Gıdı gıdıı, gıdı gıdıı, bakkal amcası sevmiş. Al bakalım şu akide şekerini. Al kızım al, amca demek babanın yarısı demektir... Bakkal amcası sevmiş onuu. Söyle bakalım annen ne istedi yavruum?

— Bir kilo pirinç bakkal amca...

— Versin amcasıı, ona en güzel pirinçten versiin. Pirinç değil mi kızım?

— Pirinç, amca...

— Pirinç yaa... Gıdı gıdıı, gıdı gıdıı. Amanın ne de güzelmiş pirinçleriim. Söyle bakalım yavrum bakkal amcana, ne yapacaksınız bu pirinci?

— Pilâv, bakkal amca.

— Âfiyet olsun, topak topak et olsuun. Dur kızım dur, annenin işi çoktur, ayıklayıvereyim şu pirinci...

— Ben ayıklardım bakkal amca...

— Hiç olur mu kızım, ben şimdi ayıklarım onu, hemen şimdi... Demek pilâv ha? Ah ah, şuracıkta bir tencere olacaktı da, pişiriverecektik pilâvı. Aman ne güzel pilâv pişiririm ben, ne güzel... Hadi hadi, al gel de bir tencere, pişirivereyim...

— Annem pişirir amca.

Şişman bakkalın suratı asılırdı:

— Canım ne vardı yâni, şimdi şuracıkta birkaç tane domates olsaydı da size âlâsından bir salata yapıverseydim... Veya bir kâse hoşaf... Aahh kızım, kusura bakmasın annen... Maşşallah pirinç de pirinçmiş hani, içinde bir tane bile taş yok... Al benim tonton kızım... Selâm söyle annene, selâm söyle babana...

— Kaç kuruş bakkal amca?

— 550 kuruş, benim cici kızım.

— Aa aaa, beşyüz elli kuruş mu? Daha iki gün önce beş liraya vermiştiniz ya?

— Zam geldi evlâdım zam geldi, zam geldi yavrum, zam geldi... Selâm söyle yavrum, ninene de selâm söyle yavrum, dedene de, mahalleliye de... Hadi benim tonton evlâdım, şayet pirinç ağır geliyorsa ben götürüvereyim yavrum. Allah bereket versin, bin bin bereket versin, Halil İbrahim bereketi versin...

Aynı kız, bir iki adım attıktan sonra geriye döndü:

— Aa, unuttum, dedi, bir de kibrit alacaktım.

— Kibrit mi?

Asıldı şişman bakkalın yüzü:

— A yavrum, ne edivereyim ben gari? dedi, yok ki kibrit. Al, çakmağımı al...

— Ama annem kibrit istedi.

— Kalsın kızım, çakmak sizde kalsın.

— Şu bakkaldan alayım!

— Aman gitme kızım oraya, gitme. Ben yarın kokulu kibrit getireceğim.

Kız, zayıf bakkalın yanına gitti. Zayıf bakkal, yine aynı, eski koltuğunun üzerinde, oturuyordu.

— Amca, dedi, bakkal amca.

Duymadı zayıf bakkal, uyuyordu. Kız biraz daha hızlı bağırdı:

— Bakkal amca, hiiş!...

Birden sıçradı zayıf bakkal:

— Ne bağırıyorsun?... Hı?... Ne bağırıyorsun?... diye kızdı.

— Kibrit alacaktım da...

— Kibrit mi?

— Evet kibrit...

— Bu kadar bağırmaya utanmıyor musun, hıı?... Git içeri, bizim çırağa söyle!...

Kız, elinde on kuruşu, dükkânın içindeki çırağın yanına vardı:

— Bir kibrit! dedi.

Çırak, okuduğu gazete parçasından başını kaldırarak:

— Kibrit mi? diye sordu.

— Evet, dedi kız, kibrit.

Çırak, hemen çekmecenin gözünden üç koçanlı bir makbuz çıkararak doldurmaya başladı. Kızın adını sordu, soyadını, yaşını, babasının adını... Üç koçandan ikisini keserek, kızın eline tutuşturdu:

— Götür bunu bakkal amcana, dedi.

Kız, zayıf bakkalın yanına vardı. Zayıf bakkal, gözlüğünü takarak koçanları bir bir inceledi. Sonra sinirli:

— Götür şuna tarih koysun, diyerek koçanın birini kızın eline verdi.

Kız, koçanı eline aldı, içerde çırağa tarih koydurttuktan sonra, tekrar zayıf bakkalın yanına geldi:

— Buyur bakkal amca, dedi.

Zayıf bakkal, tekrar gözlüğünü taktı, tekrar makbuzu inceledi, sonra alt tarafına bir imza attıktan sonra:

— Götür bunu çırağa, depo çıkış kâğıdıyla, aynıyat belgesini al gel, dedi.

Kız, makbuzu çırağa verdi. Bu kez çırak, biri sarı, biri kırmızı olmak üzere, iki kocaman ciltli defter çıkararak üzerlerine bir şeyler yazmaya başladı. Belki on dakika sürdü bu iş. Sonunda, iki kâğıt ve ilk makbuz toplu iğneyle biribirine eklenerek tekrar zayıf bakkalın yanına getirildi. Zayıf bakkal, tekrar gözlüklerini taktı, tekrar inceledi kâğıtları. Bir ara, içeriye, çırağa kızgın kızgın bağırdı:

— Ben sana demiyor muyum bunlar çift nüsha olacak diye, haa? dedi.

Durdu, yine kızdı:

— Haa, demiyor muyum?

Sonra, kıza kızdı:

— Bu ne biçim duruş haaa? Bu ne biçim duruş? Utanmıyor usun, senden büyük bir insanın önünde böyle durmaya, haa, utanmıyor musun?

Kız:

— Yoruldum da, dedi.

— Biz yorulmadık mı? Haa? Biz yorulmadık mı? Götür bu kâğıtları çırağa!

Kız, kâğıtları çırağa götürdü. Çırak, onlara yeni bir fiş daha ekledi, on kuruşluk tahsil fişi...

— Götür, dedi, bakkal amcaya.

Kız, kâğıtları bakkal amcaya götürdü. Zayıf bakkal, tekrar kâğıtları okuyup, tekrar inceledikten sonra, cebinden çıkardığı (KONTROL) yazılı mühürü hohlayarak tahsil fişinin üzerine bastı.

— Götür, dedi, bunu çırağa.

Kız, kâğıtları tekrar çırağa götürdü. Çırak, masanın gözünden (TAHSİL EDİLMİŞTİR) damgasını alıp, altı kâğıda tak tak tak diye vurduktan sonra, kızın elinden on kuruşu alıp, kibriti uzattı...

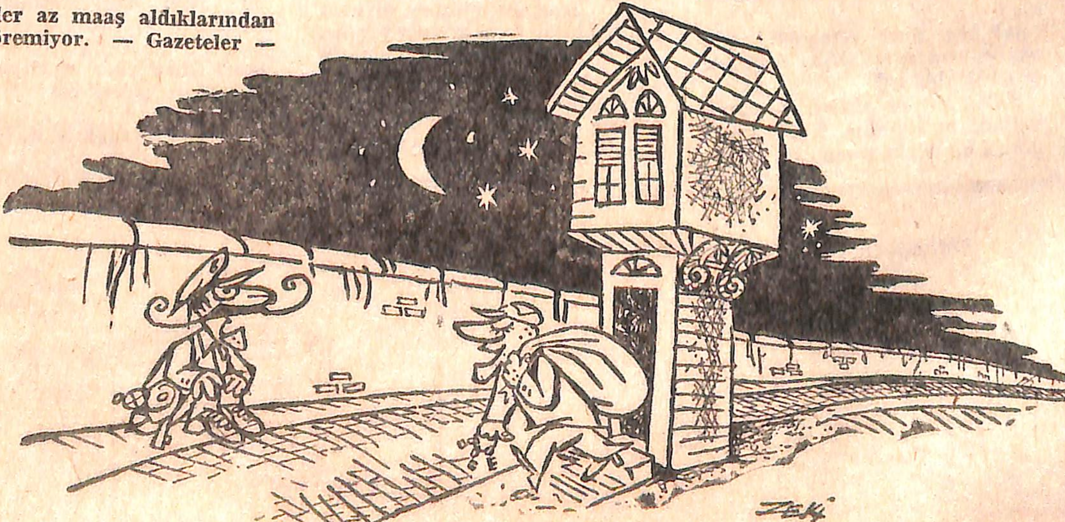
Kız giderken, zayıf bakkal bağırdı ardından:

— Yakarken dikkatli olun haaa! diye...

Muzaffer İZGÜ

SORU : Acaba, bu karşılıklı iki bakkalın tabelâlarını okuyabilir misiniz bize?

Bekçiler az maaş aldıklarından iş göremiyor. — Gazeteler —

— Zahmet edip karakola götürme bekçi dayı... Girdim ama soyamadım... Memur evimiş, «Bugün git yarın gel» dedi.

ANKARA'DAN TAŞLAR

KİMİSİ

Türlü çeşitlidir insanoğlu. Kimi saygılı, kimi saygısızdır. Kimi bir takla atar, kırk yalan söyler. Kimisi doğrucu Davut'tur! Kiminin ayranı ekşidir. Daha siz sormadan söyler ayranının ekşi olduğunu. Kimi, kendini cin fikirli bulur. Acı biberi tatlı diye yutturmaya kalkar.

Ben de bugünlerde Ankara'dan taşlar atmak istiyorum. Artık kimin başına gelirse...

KORUYUN BAŞLARINIZI

Ekim ayı Ankara'nın hareketli aylarından biridir. Yaz geçti. Ankaralılar, Ankara'ya döndü artık. Okullar açıldı. Üniversite ve yüksek okullarda imtihanlar başladı. Tiyatrolar açıldı. Meclisin açılmasına az kaldığı için milletvekilleri ve senatörlerin buluştuğu lokallerde hissedilir bir hareketlilik kendini gösteriyor. Koyu renk elbiseli, rölöve şapkalı, taşra tavırlı siyasîler, üçer beşer Bulvar kaldırımlarında görülüyorlar.

Bugünlerde Ankara'da 26'ların maceraları konuşuluyor politika kulislerinde. Bir de Kasım ayının sürprizler getirmesi bekleniyor. İyimserler, kötümserler hepsi yavaş yavaş ve tekrar sahneye çıkmaya başladı.

Eğilin kulağınıza fısıldayıvereyim. Demirel'in ömrü uzun değil diyenler var. Kimisi, «Kasımın onbeşinden önce kaybeder Süleyman mührü» diyor. Kimisi, Bütçenin sonuna kadar bekleneceği kanaatinde.

Kasımda Üniversite hareketlerini bekleyenler de az değil. Hasılı herkes kendi gönlünde yatan aslanı söylüyor!

PERSONEL KANUNU

Ankara bir memur şehridir. Kızılay'da kravatlı, beyaz gömlekli tipler görürsünüz paydos saatlerinde. Kıdemine, kademesine göre, ezik ya da başı havada. Yine paydos saatlerinde cicili bicili memur hanımlar boşalır devlet dairelerinden. Bugünlerin özelliği şu: «Merhaba, yerine; Personel Kanunu». Daha kimse bilmiyor doğru dürüst, yeni kanunla durumunun ne olacağını. Yalnız ufukta görülen manzara pek iç açıcı değil galiba ki, ufak tefek sızıltılar başladı. Ufak tefek tehditler var ortalıkta. İster misiniz, diyorlar, talebe hareketleri yetmezmiş gibi bir de memur hareketleri başlasın.

Ne der ki Demirel, «Başlarsa başlasın mı» der acaba?...

SUNAY TİYATRODA

Yazımın başında dedim ya. Bu dünyada saygılı insanlar da vardır. Örnek mi istiyorsunuz? Devekuşu Kabare Tiyatrosunun oyuncuları. Ne mi yapmışlar? Onu da söyleyeyim. Geçenlerde, Cevdet Sunay, Devekuşlarının «Astronot Niyazi» oyununu görmeye gitmiş tiyatroya. Nâzik çocuklar! Bakmışlar, sayın büyükleri salonda. Hemen kuliste bir toplantı! Eserde Sunay'a dokunan pasajları kısmışlar. Bazı sözleri de küçük birer rötuşla çevirmişler Süleyman Demirel'e... Eh!... O olmadığına göre salonda mahzur da yok tabiî. Vur abalıya!...

BİR TUHAF YAKINLIK

Sıhhiye'de Necati Bey Caddesinde bir büro var. Adı da azıcık alışılmamış cinsten. «Konyalı Milletvekilleri Bürosu». Hiç duymuş muydunuz şimdiye kadar? Bu büro 26'ların birleştikleri, taktikler hazırladıkları, kararlar aldıkları bir lokaldir şimdi. Süleyman beyimin başına örülecek çorapların siparişi burdan veriliyor. Burda hazırlanıyor, Konya usulü külâhlar AP. için.

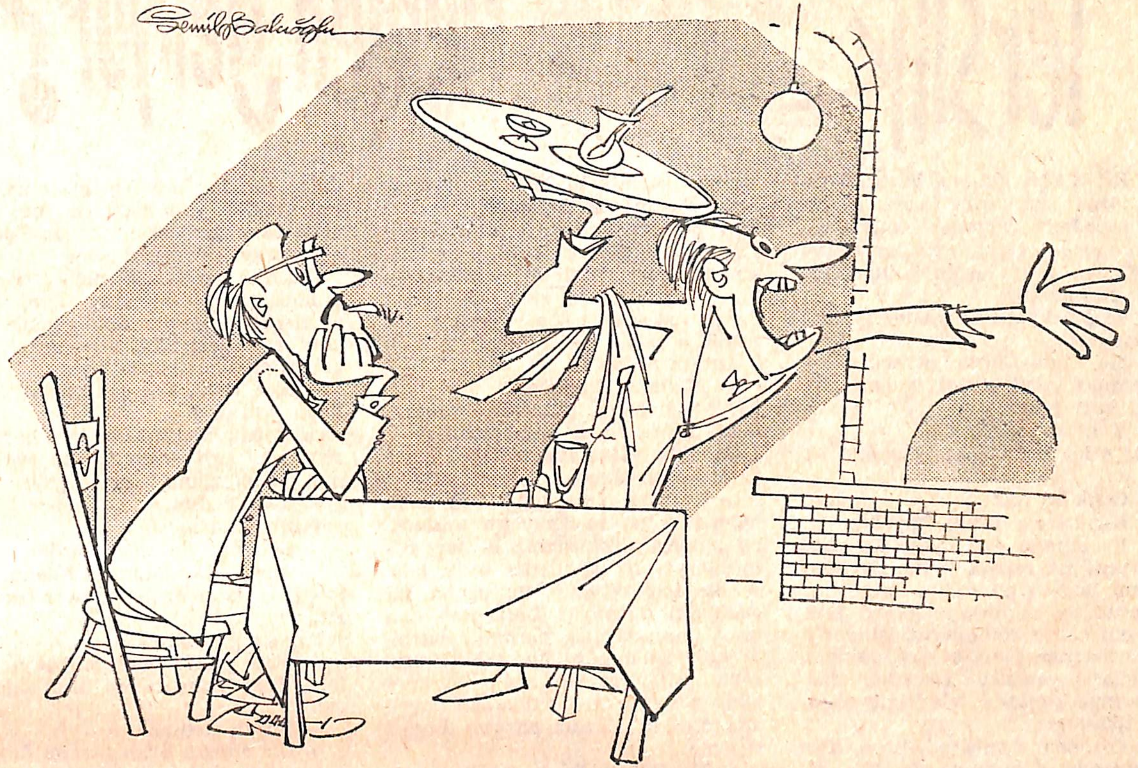
Belki lâzım olur, telefon numarasını da vereyim: 17 09 40. Yalnız dikkatli çevirmek gerekiyor numarayı, 40 yerine 41'i çevirirseniz, kim çıkıyor karşınıza biliyor musnuz: Ferruh Bozbeyli! İlginç değil mi?

VE ZEKİ MÜREN

Son günlerde Zeki Müren de Ankara'daydı. O da bir tiyatroya gitmiş burda. Eserin adı «Hababam Sınıfı Sınıfta Kaldı». Eserde bir tip var. Zeki Müren'i sahnede canlandırıyor. Ne var ki bir hayli güçlük olmuş o akşam eserin temsilinde. Seyirciler sahnedekine bakacakları yerde ayağa kalkıp kalkıp salondakine bakmışlar temsil boyunca...

Baha ORAL

— Sabah kahvaltısı «İşletme Vergisinden» muaf —

— Beye bir demli çay... Yanına bir şişe Kulüp, birbuçuk döneeeer!..

SİZİN İÇİN

Sevgili okurlarımız,

AKBABA her yaştan ve her baştan insanın arkadaşıdır. Memleketimizde büyük kitleleri içine alan çeşitli meslek grupları var. Örneğin, memurlar, öğretmenler, subaylar, doktorlar, mühendisler, hukukçular, sanatkârlar, öğrenciler, berberler, şoförler ve sayamıyacağımız bunlara benzer daha pek çokları... Muhakkak ki her birinin meslekleriyle ilgili öyle anıları vardır, bir araya gelince anlattıkları meslekleriyle ilgili öyle fıkralar vardır ki, bunları ne halk bilir, ne diğer mesleklerden olanlar. «Öyleyse yapmamız gereken, ayıracağımız sayfayı meslek erbabı okurlarımızın emirlerine vermek olmalıdır» dedik ve SİZİN İÇİN... adını koymayı uygun gördük. Siz yazacaksınız, biz çizeceğiz; kafa ve gönül birliğiyle neşenin büyümesini sağlayacağız.

Evet, SİZİN İÇİN...

Memurlar, SİZİN İÇİN... Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN... Berberler, Şoförler ve daha niceleri, sayfamız SİZİN İÇİN.

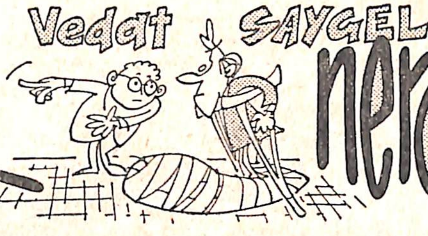
Ricamız şu: AKBABA adresine gönderilecek yazılar, (altında isim ve adresi) yazarının mesleğiyle ilgili ya bir anı, ya da mesleğiyle ilgili pek duyulmamış fıkra olmalıdır. Yazılar, güldürü niteliği taşımalıdır. Dileyenin dilediği kadar yazı gönderebileceğini açıklarken, yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını bildirir, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

— Demirel, «Gecekondu sorununu halledeceğiz» dedi. —

Terslik nerden geliyor?

Vedat SAYGEL

HERKESİN kolunu, bacağını tutarak açılmasını beklediği ortopedinin önündeki kalabalığa şişen yanağını tutarak katılan adam, kendinden sonra gelen koltuk değnekli hastanın:

— Ortopedi burası mı hemşerim? sorusuna:

— He, dedi. Derdin nerenden?

Sargılar içindeki sol ayağını gösterdi yeni gelen:

— Ters kaynamış da...

Bir «He» daha çekti yanağını tutan:

— Gırık he mi?..

— Kırıktı da, yanlış kaynadı.

— E, burada ne diye dikeliyon? Ortupedi ne yapsın senin gırığına? Burun Boğaza göründün mü?

Koltuk değneklinin rengi attı. Hastanenin bütün bölümlerini isimleriyle söylediğine göre, karşısındakinin, bu işlerin yabancısı olmadığı anlaşılıyordu. Yanlış gönderilmiş olmanın telâşı ile:

— Ortopedi demişlerdi bana, diye mırıldandı. Kâğıdımda da öyle yazıyor.

İç cebinden bir tomar kâğıt çıkarıp karıştırmaya başladı.

— Elin gondermesine ne bakıyon ağa? Herkes geleni başından savmaya bakıyo. Kalabalık basmadan git burun boğaza, gir sıraya, bekle.

Kâğıtları inceleyen koltuk değnekli, parmağını doktor kaleminden çıktığı okunmasının imkânsızlığından anlaşılan bir yazının altında gezdirerek:

— Bakın, dedi, burada da ortopedi yazıyor.

Beriki:

— Eh, sen bilin, dedi. Öyleyse bekle sabrın tükenenedek!

Sustu. Ama duramadı.

— Kimsenin söktüremiyeceği reçeteler yazmak, hastayı yağnış yerlere gondermek, hekimliğin siyasetindendir. Yuttun mu, yandın dimektir! Açıkgöz olacaksın onnarın garşılarında. «Bevliye» mi dediler? Goşacaksın cilt hastalıklarına! «Hariciye» mi dediler? Goşacaksın iç hastalıklarına! «Dişe» mi dediler? Goşacaksın ortopediye... «Ortopedi» mi dediler? Dayanacaksın burun boğazın gapısına! Neden dersen, terslik içimize işlemiş bi kere. Aklı erenlerin «Bu düzen denişmelidir» diye ünnemesi de bundan... Yâni dimek istiyorlar ki, herkes kendi işine baksın. Rençber dendi mi, tarlada çalışan insan gelsin akla. Öğretmen dendi mi, meğteplerde ders veren maallim gelsin akla.

Koltuk değnekli:

— Hastane kapılarında epey beklemiş olmalısınız ki, canınız yanmış, dedi. Yanlış teşhis mi koydular?

Canından bezdiğini belirten bir işaret yaptı yanağını tutan:

— Ev bark olmayaydık, ona buna kanmayaydık, medeniyetin tohturuna uymayaydık başıma bi şey gelmezdi ya; bi cahilliktir ettik işte! A beyinsiz diyesin, tohturnan mı geldiydin dünyaya? Dertliysen ona buna danışacağına, derdinin çaresini atalarından gordüğün şekilde arasana... Ama şeytan işte... Bi kere içine yer etti mi gurtulaman gayrı! Yaş onyedi... Hısım akraba dineldi tepeme:

— Ula Hüsen, gel şu Keziban'ı sana alak, diye...

Keziban dedikleri, koyün en güzel gızı... Hoş yüzünü gordüğümüz ettiğimiz yok ya, bizim ora gızlarının güzellikleri fiyatlarından ağnaşılır. Çevrenin en pahalı gızı Keziban. Babası:

— Gızımı alacak yiğidin boyuna bosuna değil, malıylan parasına bakarım, diyo, başka bi şey demiyo.

İstediği başlık da o günün parasıynan tam yedibin pangnot! Onlar:

— Keziban'ı sana alak, dedikçe:

— Etmen ağalar, diye gapanıyom ellerine eteklerine. Almasına alak ya, yedibin pangınotu nereden bulak?

— Ula oğlum, diyorlar gene, biraz Allah gonderir, biraz gullar borç verir, vaktiynen ev bark olursun.

— Ula ağalar, neyle ödenir bu borç?

— Sen orasına garışma ula oğlum, avrattan alacağın evlât, hem girdiğin borcu öder, hem de eline bi sermaye geçer!

Onnarın çenesinden gurtuluyom, anam yapışıyo ibiğime:

— Sen şu işe «He» de Hüsen'im... Soyca doğurtkandır onnar. Doğurdular mı da, boy boy gız çıkarıyo mübarekler. Çok deel, üç beş gız verse sana, yedişerbinden eline geçecek parayı var sen düşün!

Düşünürken düşünürken parayı bulduk, gızı aldık. Bi ay, üç ay, beş ay derken senesini tamamladık. Bi gün başlık için borç verenlerden Rıza emmi dikeldi garşıma:

— Eee, dedi, Keziban gızda yolcu falan yok mu?

Gerdeğe girdiğimizden beri her gören aynı şeyi sorduğundan, yolcunun ne olduğunu biliyom gayrı:

— Yok, dedim.

Yıktı gaşlarını:

— Gecikme de olsun tezden.

— Aman ağa, dedim, o Allahın bileceği iş. İster er verir, ister tez verir.

Yapıştı gırtlağıma:

— İtin yediği herzeye bakın hele!... Peki bizim borcu nasıl ödeyecen?

— Hasat, dedim.

— Ula aldığın ürün garnını doyurmana yetiyor mu ki borç ödeyesin? diye bastı şamarı!

— Gıredi, dedim.

— Ula panga veriyor mu ki? diye indirdi yumruğu!

Elinden güç gurtuldum. Olanları duyan anam:

— Rıza emmi yerden göğe haklı, dedi. Herkesin umudu, Keziban'ın garnında... İster misin gısır çıksın da, elimizden şu bi avuç toprağın gitmesine sebep olsun!

— Peki, ne edek?

— Biraz daha bekleyek. Hacıyla hocayla doğurdu, ne âlâ... Doğurmadı mı, veririz babasına yarı fiyatına!

Öte yandan söylentileri duyan gayınpeder de küplere bindi mi:

— Satılan mal geri alınmaz! diyo, başka demiyo! Hem ben aslan gibi gız verdim size... Döl alamıyorsan gabahat kimin? Tohum atılmadık toprak ürün verir mi?

Alacaklılar beni hırpaladıkça, ben bi umutla Keziban'a çullanıyorum. Babası:

— Söylen ona, eloğlu sattığı on gayımelik çarığı bile geri almazken, yedibin pangınotluk gızı çevirmeye galkarsa gafasını ezerim onun! diye habar yolladıkça, ben Keziban'a çullanıyorum!

Gayrı onun da iler tutar yeri galmadı da, beni gordü mü gaçacak delik aramaya başladı.

Köyün yaşlıları anama:

— Büyüyle bağlamışlar bunnarı, demişler.

Tutturdu anam:

— Ya bi hocaya gidersin, ya bu gızı başımızdan defedersin, diye. Madem döl vermeyecek, bâri gırtlak derdi kalksın başımızdan!

Sorduk soruşturduk, dört köy ötede bi hocayı salık verdiler. Aldık avradı, düştük yola. Gün gavuşurken vardık ki, ortalıkta in cin top oynuyo! Hocanın gapısına dayanıp, anlattık derdimizi.

Sağolsun hoca gordü işimizi. Okudu, gurşun döktü, yazdığı muskayı da goynumuza yerleştirip bizi yolcu etti.

Altı ay, dokuz ay. Keziban'ın garnında yine bişey yok! Hadi bi de tohtura gozükek diyerek elimizde bi hekim gartı, vardık şehre... Garttaki adresi bulduk, içerde kimsecikler yok. Çöktük gapıya da gelmesini bekliyoruz gayrı. Neden sonra binanın gapıcısı kimi beklediğimizi sordu, elimizdeki garttan okuyarak:

— Gadın tohturu Seyfi beyi, dedik.

Yeniden sordu:

— Düğününüz mü var?

— Yoo, dedim, hastamız var.

— Öyleyse bi başka tohtur arayın, dedi. Seyfi bey tohturluğu çoktan bıraktı da, şarkıcı oldu!

— Eee, dedik, n'olacak şimdi?

— En iyisi bi hastaneye gidin, dedi.

Goştuk hastaneye. Bizi garşısına alan tohtura:

— Bizim avradın bi derdi var, dedim. Hem çok sancı çekiyo, hem çocuğu olmuyo.

Sordu, söyledim. Anlattım, dinnedi, sonunda:

— Senin muayene olman gerekiyo, dedi.

Cinnerim tepeme çıktı! Len dohtur, doğuracak olan ben değilim ki, avrat yapacak o işi. Sancıyı çeken de, döl vermeyen de o!

— Çok konuşma, dedi, muayene olacaksın!

Çıkardılar bi başka tohturun huzuruna. Sordu:

— Şikâyetiniz?...

Başladım düşünmeye... Kendi dertlerimi mi sayacağım, avradın dertlerini mi sıralayacağım? Keziban'ın yerine muayene edildiğime göre, onunkileri söylemem gerekiyordu zaar.

— Yattık mı, çok sancı duyuyom, dedim.

— Yaa, deyip önündeki kâğıda bi şeyler yazdı. Başka?...

— Hâmile galamıyom.

— Başka?...

Keziban'ın çoktandır şikâyetçi olduğu böbrek ağrıları geldi aklıma:

— Böbreklerimin ağrısından doğrulamıyom!

Yazdı, çizdi, altına çaktı imzayı, doğru ameliyata! Tekerlekli sedyede giderken ne olduğumu soran Keziban'a:

— Senin yerine gidiyom, diye fısıldadım. Seni muayeneye alırlarsa, benim dertlerimi sıralamayı unutma. Biliyon, birincisi nasır, ikincisi fıtık!

Sözünün burasında kapılar açıldı, sıra numarasına göre isimler çağrılmaya başlandı.

— Sonunda yarım adam olduk çıktık, diye konuşmasını tamamladı yanağını tutan adam.

Koltuk değnekli olanı sordu:

— Çocuk oldu mu bâri?

— Yok gardaş, dedi diğeri. Onun için bi ameliyat daha olmam gerekiyo. Rahimde kis mi varmış, ne?...

— Şimdi onun için mi geldiniz?

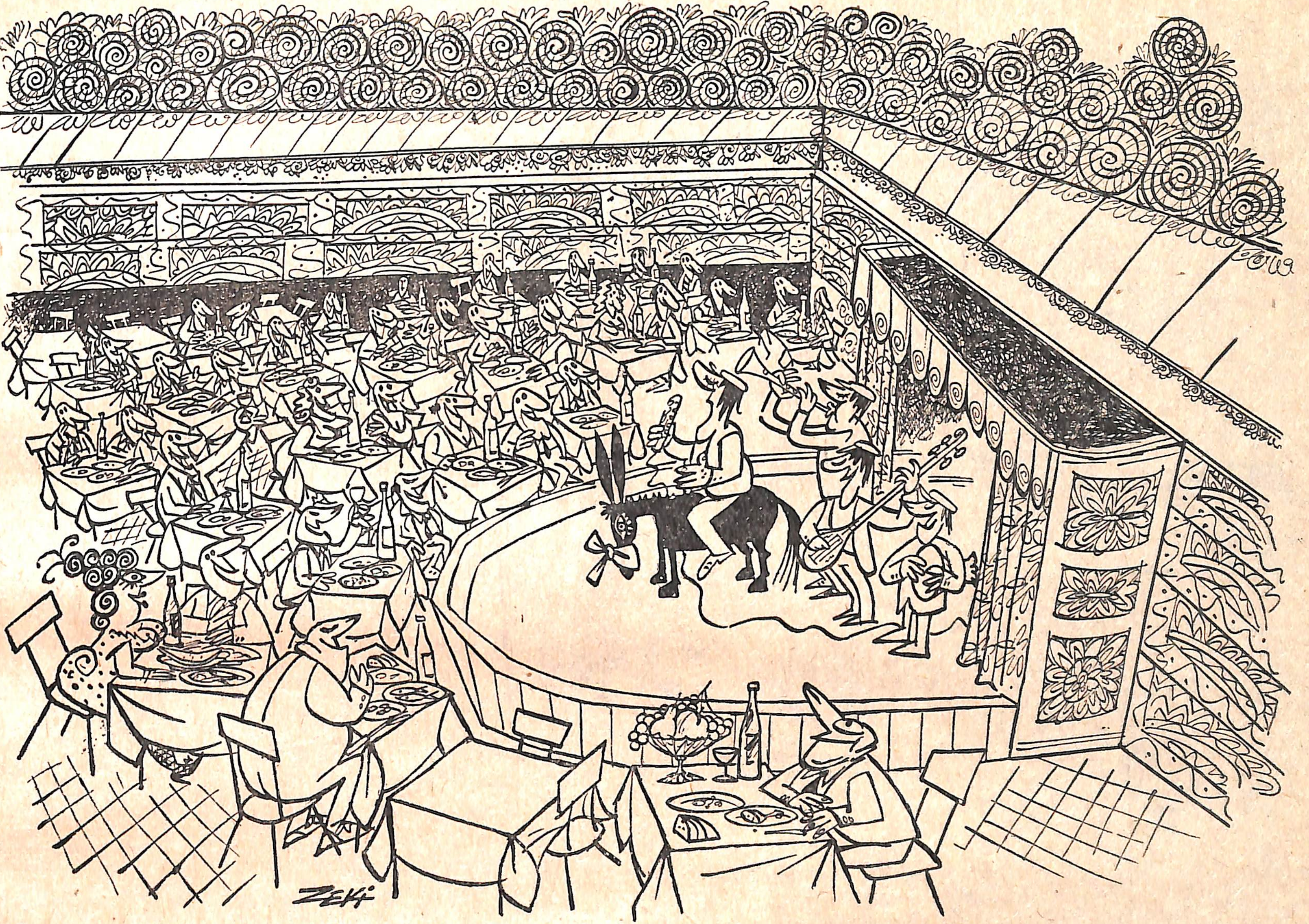
— I-ıh. Dişim şişti de... Hastanenin tersliğini bildiğimden, son gönderecekleri yere ben ilkten gideyim dedim, bu nedenle ortopediye geldim. Madem senin derdin ayaktan, keşte burun boğaza gideydin ilkin!

Vedat SAYGEL

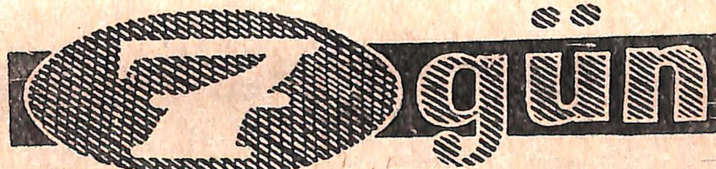
Erbakan, «İktidara geleceğimi berberlerden haber aldım» dedi. — Gazeteler —

— Buyrun koltuğa!..

— Genç bir şarkıcı, sahnede eşek üstünde şarkı söylüyor. —

PAZARTESİ

Züğürt tesellisi

Takımının, Demirspor'la Ankara'da yaptığı maça değinen Beşiktaş Kulübü basın sözcüsü, «Bir puanı kaybettik ama, Nihat'ı kazandık» derken, Karşıyaka beraberliğinden sonra maç hakkındaki düşünceleri sorulan Fenerbahçe kafile başkanı Gedeleç de şunları söylemiş: «İzmir'de bir puan kaybettik ama, Selim ile Yılmaz'ı kazandık.»

Her kayıptan bir kazanç çıkartmak, iyiden iyiye yerleşti içimize. Kendimizi favori görürken umulmadık bir hezimete mi uğradık? Müjde hazır:

«Maçı kaybettik ama, seyircilerin sevgisini kazandık!»

Eh, «Sevgi» elle tutulur bir şey değilse bile, kazanç kazançtır!

Uluslararası bir turnuvada derece beklerken hava mı aldık? Açıklaması hazır:

«Kupayı kaybettik ama, Avrupa'nın en ünlü futbol otoritelerinin hayranlığını kazandık!»

Eh, bu hayranlığı da yerleştir kulübün kasasına.

Ligin üst sıralarına göz dikerken sonunculukta mı kaldık? Sağolsun iyimserlik:

«Şampiyonluğu kaybettik ama, averajla birinci ligde kalma hakkını kazandık.»

Tesellide toplumumuz da futbolumuz gibi...

Malûm, 1969 seçimlerinden sonra milletçe yağı kaybettik, gazı kaybettik, yedek parçayı kaybettik, ucuzluğu kaybettik, hattâ hattâ kendimizi kaybettik ama, Tanrıya binlerce şükür gönlü gani, çenesi kavî bir iktidar kazandık!

SALI

Misilleme

Amerika'nın öncülüğü ile Cenevre'de toplanan çeşitli ülkelerin temsilcileri, haşhaş ekiminin kısıtlanması konusunda Türkiye ile pazarlığa girişirlerken, hepimizce bilinen bir gerçek, basının öncülüğü ile bir kez daha su üstüne çıktı:

«Türkiye, kaçak sigaraların pazarı haline geldi!»

Ne yapsak acaba? Kaçakçılığı önleyelim desek, önleyemeyiz. Vatandaştan içmemelerini rica edelim desek, beceremeyiz.

O halde, tek çaremiz kalıyor geriye... Ülkelerine afyonun girmesini önleyemeyen Batılıların bize karşı davranışlarını aynen tatbik etmek...

Hatırlarsınız, «Ekonomik yardımı keseriz» mi dememişlerdi, NATO'ya şikâyet edeceklerini mi söylememişlerdi...

Sıcağı sıcağına Cenevre'de bir toplantı da biz düzenleriz, Amerika'yı, İngiltere'yi karşımıza alırız, sigara üretimini kısıtlamadıkları takdirde bir kalemde bütün borçlarımızı ödeyip, onlardan gelecek ekonomik yardımları da yurda sokmayacağımızı hatırlatırız!

ÇARŞAMBA

Ölçüsü belli

Modacılar, 1971'in kadın giyimini şöyle açıklıyor: «Etekler uzayacak, göğüsler açılacak.»

Hani, miniydi, maksiydi, bikiniydi diye nasıl da uyutuyorlar insanı... Neymiş? Moda... Bakarsınız etekler kısalırken, göğüsler kapanmış, bakarsınız göğüsler açılmış, bacaklar kapanmış!

Kandırmacadan başka bir şey değil. Moda dedikleri zevk olmaktan çoktan çıkmış, dünyanın nüfus artışına oranla, tekstil üretimindeki artışı gösteren bir ölçü aracı olmuş.

Eline geçirmişsin bir karışlık kumaş, altını kapatsan üstün; üstünü kapatsan çaresiz altın açılacaktır arkadaş!

PERŞEMBE

Olur mu, olur!

Bir süreden beri direniş halinde bulunan İstanbul PTT. işçileri, topluca Büyük Postaneye yürüyerek PTT. Genel Müdürüne bir rica telgrafı çekmişler. Söyledikleri de topu topu altı kelimecik: «Yaşamamız için lûtfen bize yol gösterin.»

Olayların başından beri durumu serinkanlılıkla izleyen Genel Müdür ister misiniz ricaya uysun!

«Ne yapalım kendileri istedi» diyerek hepsini kapıya yığsın!...

CUMA

Dün ve bugün

Partide çözülmeler, dağılmalar, dalgalanmalar oldukça Ankara'ya bağlılık telgrafları çeken Biga'nın AP'li Belediyesi, parasız kalınca kadrosundaki kır atı satışa çıkarmış.

Politik bağlılıklar bu kadardır işte!

Partili zararda, kırat pazarda!...

CUMARTESİ

Hangisine uyarsın?

Hükûmetin başı, «Memleketten sefaleti sileceğiz. Para darlığı giderildi» gibi demeçler verirken, ünlü falcı Gürcü Bacı'nın kendi kadar ünlü kardeşi Hayriye Bacı da geleceği karanlık gördüğünden bütün parasını altına yatırmış!

Haydi bakalım, gel de karar ver! Hangisine inanırsın, bir bacının falda gördüklerine mi, sayın Demirel'in dediklerine mi?...

Bacının yolunu izleyeceğiz ama, plân dışı yatırım yapmayalım diye hükûmet kimsede bırakmadı ki para!

PAZAR

Üstat konuşuyor

Erbakan Çorum'da:

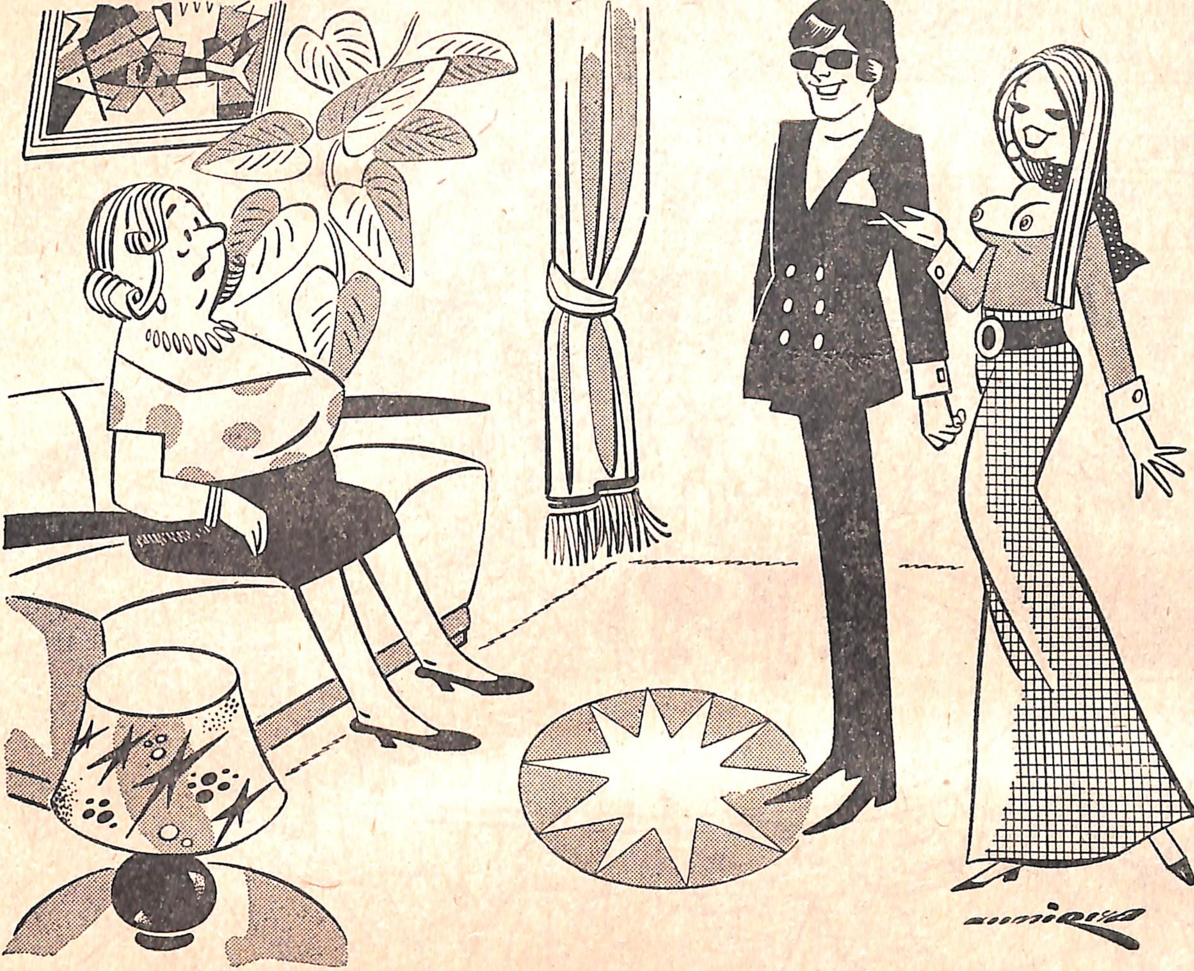
«İktidara geldiğimizde ilk hedefimiz, ahlâk seferberliği olacaktır. Kadınları islâmiyetin emrine göre örteceğiz.»

Canım örtün örtmesine ya, iktidara geleceğinizi kim söyledi derken, aklımızdan geçeni duymuş gibi cevabını veriyor:

«Türkiye siyasî hayatının meteoroloji istasyonları TBMM. berberleridir. Bugün bütün berberler MNP'nin iktidara geleceğini söylüyor.»

Tevekkel değil bir değişmedir çarpıyordu gözümüze...

Türkiye'nin siyasî yorumunu yapmak kalınca berberlere, traş yapma işi yüklendi Erbakan biradere!

— Kışlık nişanlım anne.. görsen ne güzel otomobili var.
— Peki, yazlık nişanlın ne oldu?
— Deniz motoruna binip gitti!..

— Elbet bize pas ve

Seksorama

Bir büyük ve ciddî gazetemizin üçüncü sayfası.

Başlıklara göz gezdiriyoruz.

Solda dört sütun üzerine: (Almanya'da ilk defa seks fuarı açılıyor — Seks yayınları satış rekoru kırıyor) başlığı. Ayrıca yazıyı süsleyen üç dört fotoğraf. Yazılar bilinen cinsten. Müstehcene paralel ve biraz da teğet. Fotoğraflara gelince... Göğüs, bağır, meme açık bir güzelce avratlar. Kimi halvet üzere. Ağızları zevkten büzülmüş, âhu gözler keyiften süzülmüş.

Şimdi geçiyoruz aynı sayfanın bir başka haberine..

İsveç'li yıldız Britt Ekland seviçmek için bahçesine samanlık yaptırmış. Oysa biz, samanlıkta basılan Halime'yi aylarca mahkemelerde yargıladıktı. Ah Halime, vah Halime.. senin günahın ne idi? Sade samanlıkta basılmakla kalmadın, bir de suç delili diye tumanını gül dalına astılar! El kızı ise, boğa aşım istasyonu yaptırır gibi bahçesine özel samanlıklar yaptırıyor..

Bir diğer haber:

Ünlü sinema yıldızı Brigitte Bardot verdiği bir demeçte eski kocası Alman milyarder Gunther Sachs'ı erkeklik gücünden yoksun olmakla suçlamış. B.B. eski kocası Gunther Sachs'tan ayrılması ile ilgili soruya verdiği cevapta bakınız ne diyor: «— Siz onun kalıbına kıyafetine bakmayın. Sachs yetmiş yaşındaki bir ihtiyardan daha güçsüzdür. Hayatımızı birleştirdikten sonra her geçen gün, onun biraz daha çöktüğünü, içinin geçtiğini gördüm.»

Gelin de söylemeyin. Bre gidinin.. herif önceleri demek ki boş değilmiş. Gün günden bîçarenin iflâhını kesmiş, sonra da posası çıkmış limon gibi kaldırıp bir kenara atmışsın.

Gelelim aynı ciddî gazetemizin yine aynı sayfasındaki diğer bir ilginç habere..

Bunu en çok Brigitte'zede Sachs fukarası bellesin. Kurutulmuş kahve telvesini buruna çekmek cinsel gücü arttırıyor ve çok yaşlıları bile delikanlı haline getiriyormuş.

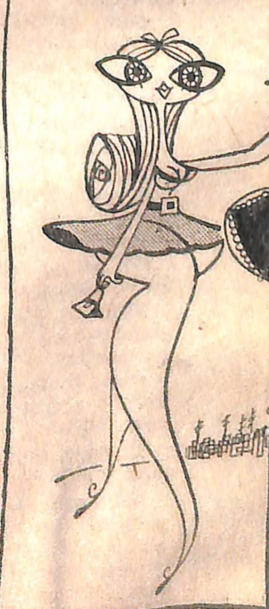
Bundan böyle kahvenizi içip bitirdikten sonra fincanı itina ile saklayacaksınız. Kahve rutubetini çekip telve kıvamına geldikte bir tutam alıp enfiye kullanır gibi burnunuza çekeceksiniz.

Sonra?..

Hapşuuu!..

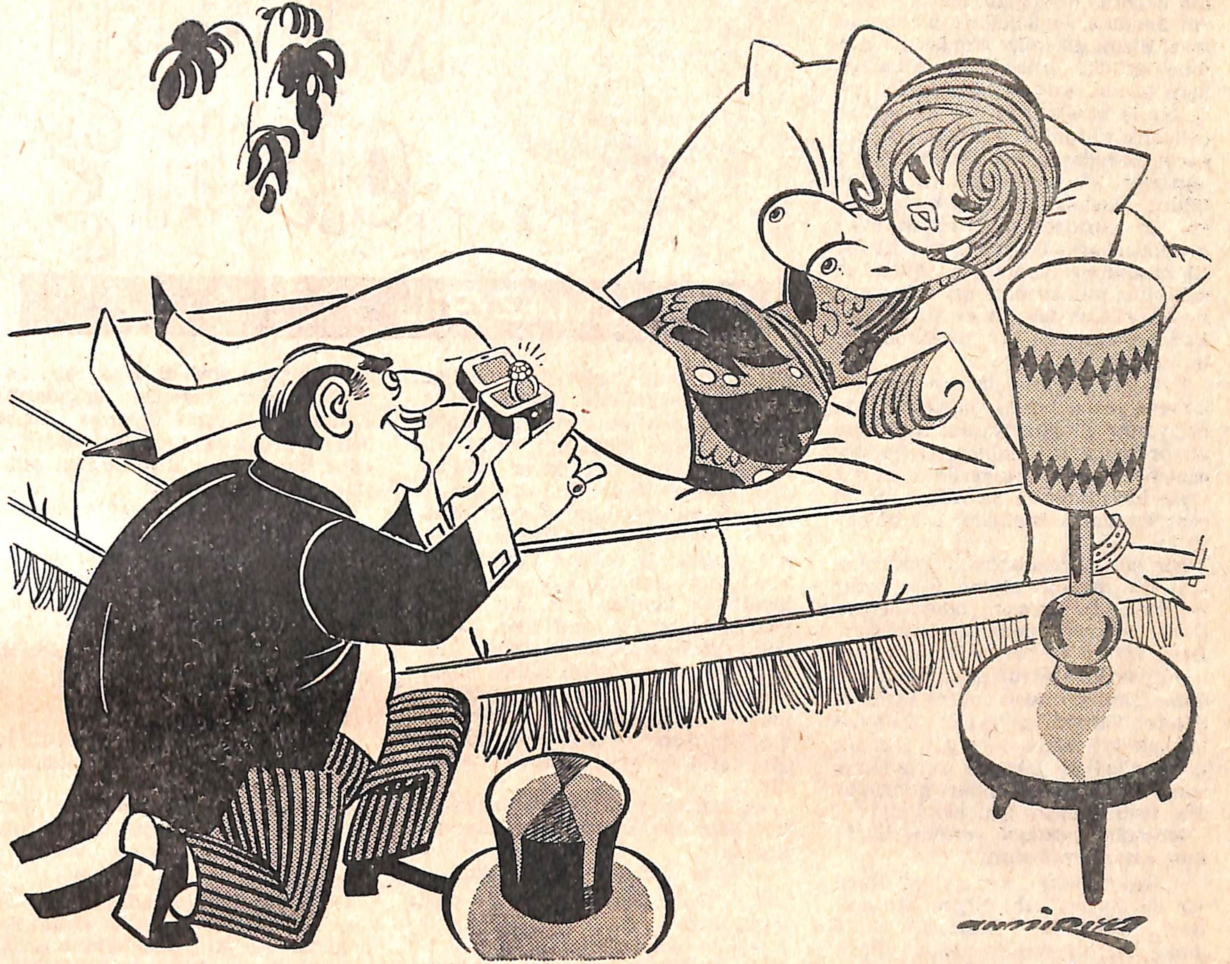
Siyami ÖZEL

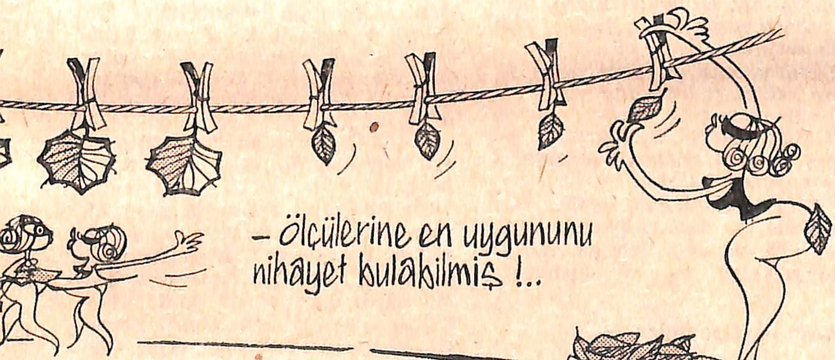

... biz futbolcu muyuz?..

Kadın — Bunun da seçim vaitlerin gibi olmadığına yemin eder misin?..

Güz şarkısı

Gel serin bir ormana, sevgilim duygun varsa,
Şarkı söyle dallara, mevsim bir sonbaharsa...
Serin rüzgârlar öpsün, esmerleşen tenini,
Eğer kıskanç yapraklar, uçuşup kapatmazsa...

★

Ne gölgeye sığınıp, ne güneşte yanarak,
Saçlarımıza düşsün, kurumuş birkaç yaprak...
Bir ağaca yaslanıp, ismimizi yazalım,
Daldaki son meyveyi birlikte ısırarak...

★

Küçük dereciklerden geçelim seke seke,
Öyle ıssız olsun ki biz bile iki gölge...
Yuvamızı kuralım serçelerle birlikte,
Kuytu dallar içine, göçmen kuşlarız diye...

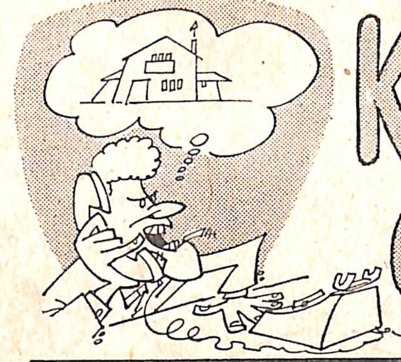
★

Nice sevdaya şahit, şu ağırbaşlı çınar,
Bir yudum için diye, yalvarır taşlı pınar,
İlkbaharlar benzerse, şayet uçarı kıza.
İnanın sonbaharda olgun kadın tadı var...

★

Neden çıplak ağaçlar... Neden renkler hep sarı?...
Neden sevmez insanlar gelen her sonbaharı?
Oysa hayat, aydınlık günlerle dolu değil,
Sevmezsek neye yarar, rüzgârı, yağmurları!..

Fikret YILMAZ

Kaç odalı olsun?

KORKMAZGİL

HANİ, iki lâfın başında, «Her ülkenin kendine özgü koşulları vardır» deriz ya... Bizim ülkenin kendine özgü'lüğü, başka ülkelerin kendine özgü'lüğüne hiç benzemez. Bizim ülkemiz, bunda bile kendine özgüdür Örneğin, işiniz var, çalışıyorsanız, arkadaşlarınız size yeni bir iş bulabilirler de; işiniz yok, çalışmıyor, ipinizi sürüyüp geziyorsanız, arkadaşlarınız size bir iş bulamazlar. Ev konusunda da durum budur. Başınızı sokacak bir yeriniz var da oturuyorsanız, bütün evler kiralıktır, arkadaşlarınız size bir sürü kiralık ev bulabilirler. Fakat ev sahibiniz pılınızı pırtınızı sokağa atmışsa, kiralık tek bir ev yoktur, arkadaşlarınız size bir gecekondu bile bulamazlar.

Evli olmadığım için, ev diye bir konum yoktu benim; pansiyonlarda geçiyordu günüm. Kafam kızdı mı, atıyordum mitili otellere. Derler ya, ağaca çıksa, pabucu yerde kalmaz... Öyle biriydim. Ve sanırdım ki, iki saat aramakla istediğim evi bulabilirim.

Bir gün, Erzincan'daki kardeşimden bir mektup aldım: «İki aydır işsizim. Ev kirasını ödeyemedim. Çocukları oraya getirmek istiyorum. Bana bir iş ve bir ev bulmaya çalış» diyordu. Mektubu okuyunca güldüm. İşten ve evden çok ne vardı bu kentte? Yazdım kendisine: «Hele sen bir çık gel; sana dilediğin gibi bir iş ve dilediğin gibi bir ev bulalım; sonra da gider, çocukları getirirsin. Hiç üzme bunlar için kendini!»

Mektubu postaya verdim, telefonun sapına yapıştım:

— «Alo! Hakkı, sen misin? Nasılsın iki gözüm? Eh, iyiyim ben de... Şey... Hakkı be... Bana bir ev lâzım... İyi bir semtte olsun... Üç odalı filân... Var mı? Çok mu? Hay yaşayasın sen! Peki dostum, gerektiğinde seni ararım ben... Şöyle bir, haber vereyim demiştim de... Hadi, öperim seni...»

Oh!... Ev çokmuş. İstediğim semtte, dilediğim evi kiralayabilirmişim.

Açtım Ahmet'e telefonu:

— «Alo! Sen misin Ahmet'çim? Valla iyilik rahatlık... Sen nasılsın? Yahu Ahmetcim... Bana bir ev lâzım... İyi bir semtte, şöyle üç odalı filân... Çok mu dedin? Hay yaşayasın sen! O halde, gerektiğinde ararım seni. Hadi, öptüm...»

Oh, ne güzel! Dilediğim zaman hazırmış ev. Hem kiralar da pek yüksek değilmiş. Ne iyi be! Başka türlü de olamaz zaten, canım... Koskoca kentte ev niçin bulunmasın?

Birkaç arkadaştan daha sordum ev durumunu; hepsi de «İstediğin zaman ev hazır» dedi. Oh, ne iyi! İstediğim zaman ev hazır. Ankara'da en az ikiyüz tanıdığım vardı. Bu ikiyüz tanıdığın da ikiyüz tanıdığı olsa, eder dörtyüz. O dörtyüzün de dörtyüz tanıdığı olsa, —niçin olmasın?—, eder sekizyüz. Sekizyüz kadar tanıdık da onların vardır, eder binaltıyüz. Ankara gibi bir yerde binaltıyüz tanıdığı olan bir kimse için ev bulmak da ne? Hem bu, en kötümser hesapla böyle. İkiyüz tanıdığı olan kimse niçin onbin kişilik bir tanıdık çevresine sahip bulunmasın? Dolaylı-dolaysız onbin kişi tanıdığı olan bir kimsenin, Ankara gibi yerde ev ve iş bulması saat işidir.

Aradan on gün geçince, bizim arkadaşları bir kez daha yoklayayım, dedim:

— «Alo!... Kadri'cim nasılsın?»

— «Hayhay şekerim... Kaç odalı demiştin?»

— «Üç odalı filân...»

— «Havagazı, kalorifer, gömme banyo?»

— «Pek de lüks olmasın be Kadri'cim... Şöyle, keseye uygun bir şey...»

— «Tamam hayatım! Geliyor musun bugün, gidip bakalım?»

— «Yoo, yoo... Şöyle bir sorayım dedimdi...»

Aman ne iyi!

— «Alo! Nasılsın Ahmet'cim?»

— «Tamam hayatım! Geliyor musun bugün?»

— «Yoo, yoo.. daha değil... Ben sana haber veririm...»

Aman ne iyi! Trik trik trik... Ev hazır! İnsanın çok arkadaşı ve tanıdığı olması ne iyi şey!...

Daha bir sürü arkadaşıma, tanıdığıma telefon ettim veya gidip görüştüm kendileriyle; hepsi de evin hazır olduğunu söyledi. Daha ben «Alo!» demeden, karşıdaki arkadaşım «Tamam hayatım!» diyordu. Daha ben «Merhaba!» demeden, dostum, «Bakalım bugün» diyordu. Şu dünya ne iyi be!

Bir on gün daha geçti; kardeşim çıkageldi.

— «Birkaç gün gez, dolaş» dedim. «Ev çok. Dilediğimiz zaman, dilediğimiz evi kiralayabiliriz. İstersen, önce iş bakalım sana?»

Kardeşim tuhaf çocuk! Yüzünün güldüğünü hiç görmedim ben.

— «İş aradın mı?» dedi.

Yanağını okşadım:

— «Sen merak etme şekerim! İş dediğin bir saatlik iş. Önce bir dinlen de...»

Kardeşimin suratı bir karış! Sanki dünya yıkılmış da, tek başına kendisi altında kalmış.

— «Ev işini n'aptın?» dedi.

Öbür yanağını okşadım:

— «Merak etme, merak etme! Ev o kadar çok ki... İstediğimiz anda, istediğimiz evi kiralayabiliriz. Hele birkaç gün gez, dolaş da...»

Kardeşimin suratı sarktıkça sarktı.

— «Ulan oğlum, neşeli ol biraz!» dedim. «Ankara'da benim, en az beşbin, onbin tanıdığım var. Şimdi on kişiye telefon etsem, on tane iş ve onbeş tane ev bulurlar. Sen beni kim sanıyorsun? Hadi, hadi... Açıl biraz, serinle!»

Girdim koluna, şu cadde senin, bu cadde benim, dolaşıyoruz.

— «Bu alanı yeni açtılar... Şu on katlı blok, Emekli Sandığı'nın... Şu otuz katlı yapı, filânca bankanın...»

Kardeşimde tıs yok!

— «Şurası gecekondu semti... Her gece belki bin tane gecekondu yapılıyor, her sabah ikibin gecekondu yıkılıyor. Ama, yine de durmadan artıyor gecekondu sayısı. Ankara'nın çevresi hep gecekondudur. Altmışyedi ilden çekilip gelenler...»

Kardeşim, kulağıma eğildi:

— «Çocukları merak ediyorum. Evin iki aylık kirasını veremedikti...»

— «Yarın hemen postalarız ev kirasını. Sen rahat ol!»

— «Çocuklara da hiç para bırakmadan geldim...»

— «Harçlık göndeririz onlara da .. Üzme canını!»

Bizimki yine değişmedi:

— «Hem bir iş bulmazsak...»

Üç-beş gün dolaştırdım Ankara'yı kardeşime. Baktım, yüzünün güleceği yok:

— «Peki» dedim, «önce sana bir güzel iş âyarlayalım...»

İnsanın tanıdığı ve dostu çok olunca, önce hangisine başvuracağını kestiremiyor.

Kardeşim iyi marangozdur, mobilyacıdır. Badana, boya gibi işleri de becerir. Doğrama, kaplama gibi işlerde üstüne yoktur! Motordan, makinadan da anlar. Elektrik tesisatı dedin mi, bitirmiş! Yâni, on parmağında yirmi hüner.

Dost ve tanıdıklarımı kafamda gruplaştırdım: Hemen iş bulabilecek olanlar, iki gün sonra iş bulabilecek olanlar, beş gün sonra iş bulabilecek olanlar, on gün sonra iş bulabilecek olanlar, bir ay sonra iş bulabilecek olanlar...

Sıvadım kolları.

Birinci gruptakiler: «Hemen mi? Hemen iş bulunur mu kardeşim? Elindeki adresi taksi şoförüne versen, bir günde bulup götüremez seni. Hele şöyle bir ay, iki ay arayalım bakalım.. belki bir iş bulabiliriz. İş Bulma Kurumuna başvurdu mu?» dediler.

İkinci gruptakiler: «Şu sıra iş bulmak bir mesele. Almanya'ya gitmek için başvurmuş muydu? İsterseniz bir de Avustralya için dilekçe verelim. Soğuğa dayanabilse, Groenland'da da iş varmış ama... Habeşistan'ın sıcağına dayanabilse... Valla, altı aydan önce biraz zor iş bulmak» dediler.

Üçüncü gruptakiler: «Sen kimin evini soruyorsun be kardeşim? Evli adama iş bulmak kolay mı? Bekâr olsaydı, kart-kartaloz birini bulur, hem parasını yerdi, hem de gönlünü görürdü. Yine de bir arayalım» dediler.

Dördüncü gruptakiler: «Bize iş mi bulacaksın?» diye alay ettiler benimle.

On günüm, iş aramakla geçti. «İş yok» diyemiyordum kardeşime; «İş var da, iyisi olsun diye çalışıyorum» diyordum. Baktım, olmayacak böyle; «Hele önce şu ev işini yoluna koyalım da, iş işini sonra beceririz» dedim «Önemli olan, evdir. Çünkü, nerede oturduğunu sorarlar adama». Kardeşim de çocuklarını merak ettiği için, uygun buldu bu görüşümü. Sıvadım kollarımı, ev aramaya koyuldum. Ev işi kolaydı. O kadar çok ev vardı ki Ankara'da, bütün zorluk, tek tek görüp, içlerinden birini beğenmekteydi.

Açtım Ahmet'e telefonu:

— «Ahmet'çiğim» dedim, «işten önce ev bulmaya karar verdik. Çocuğun eşyaları geldi, ambarı bekliyor. Geleyim de, birkaç eve bakalım.»

Ahmet güldü:

— «Hemen mi istiyorsun?»

— «Hemen tabii!... Eşyaları geldi çocuğun, ambarı bekliyor. Bir-iki gün içinde atmalıyız evine...»

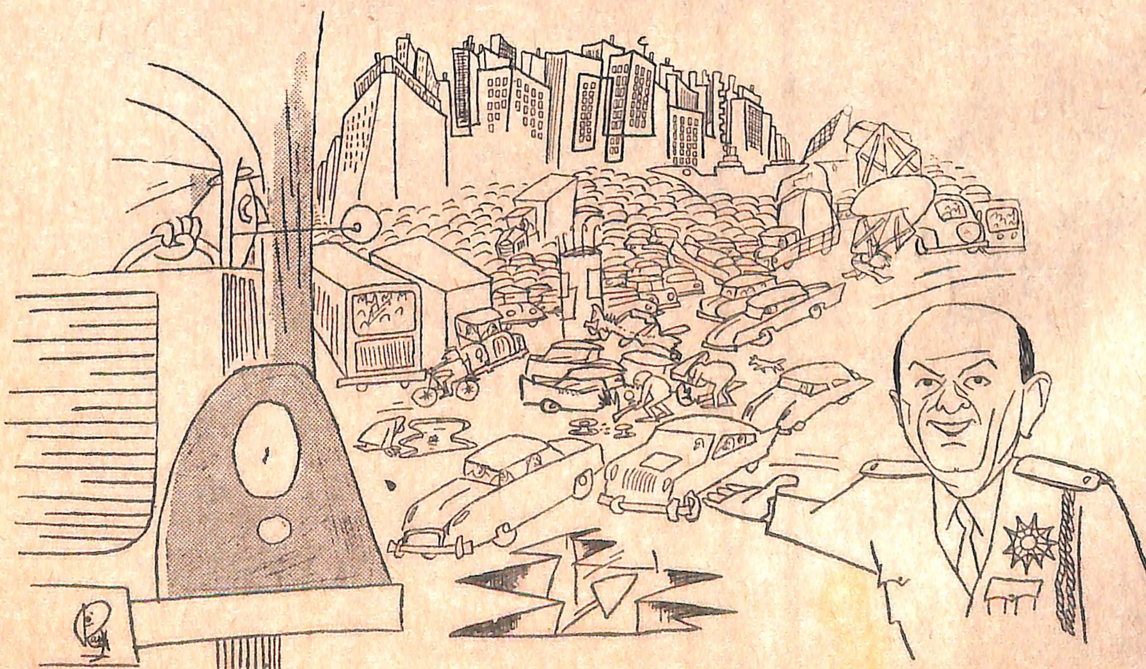
Ahmet bir kahkaha patlattı:

— «Manavdan kavun mu alıyorsun be birader? Hele şöyle onbeş gün, bir ay arayalım bakalım. Ev bulmak öyle kolay mı?»

Telefonu kapattım suratına. Şunun yediği naneye bak! Ya sarhoştu kerata, ya da alay etti benimle. Oldum bittim güvenim yoktur Ahmet'e. Tutarsız çocuktur. Ama, Hakkı öyle değildir. Ağzından çıkan söz, senettir.

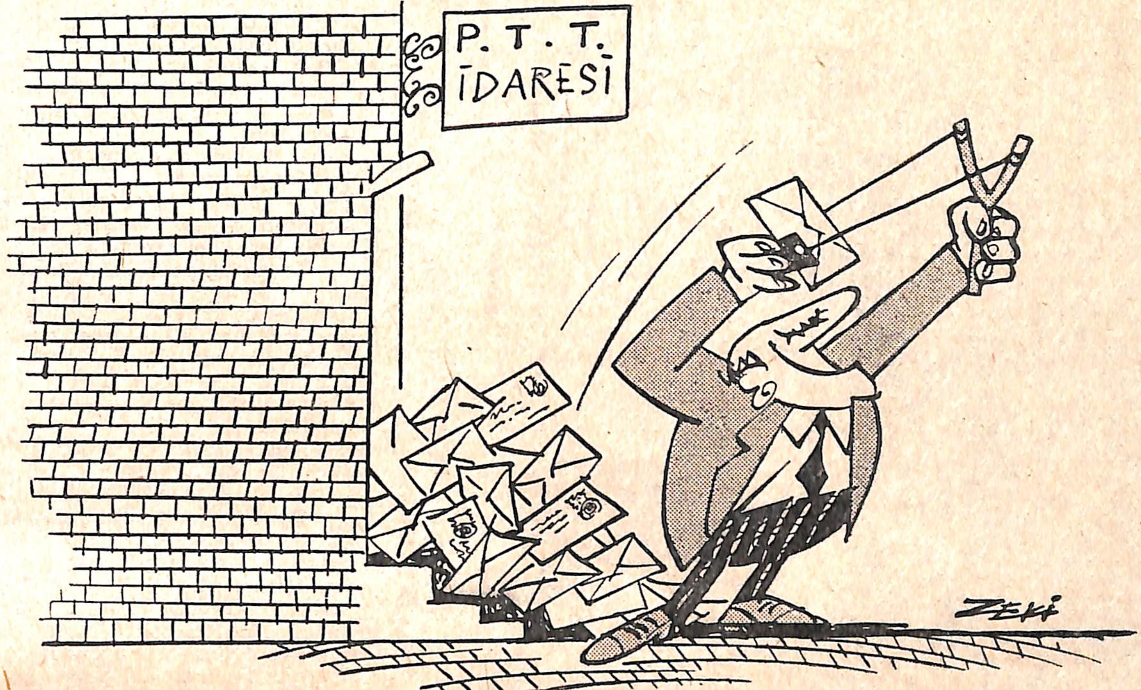
Çevirdim Hakkı'yı:

Trafik Müdürü Güleç, «En kızgın anlarımda bile gülerim» diyor. — Gazeteler —

— «Gülerim, ağlanacak halimize!..»

İşçi mektupları, yerine varmıyor. — Gazeteler —

— Biz gönderiyoruz... Yerine gitmiyorsa kabahat mektupların!..

— «Alo! Nasılsın hayatım? İyiyim, iyiyim... Geleyim de, şu ev işine bakalım seninle, olur mu? Eşyası geldi çocuğun.»

— «Ne diyorsun!... Ev bulunmadan eşya getirilir mi be kardeşim?»

— «Ev hazır, demiştin ya?»

Bir süre ses gelmedi Hakkı'dan. Neden sonra:

— «Hazır dedikse, babamızın evine taşınacak değiliz ya be kardeşim» dedi «Bakacağız işte. Bugün olmaz, yarın. Yarın olmaz, bir hafta sonra. Belki bir ay, iki ay aramamız gerekecek. Ben de yarın geziye çıkmak zorundayım. İstersen, hemen birkaç ilân verelim gazetelere? Veya, komisyonculara telefon edelim. Ne dersin?»

Gırtlağım kurudu, Hakkı'dan bunları duyunca.

— «Peki dostum...» dedim, kapattım telefonu.

Bir terslik vardı bugün. Acaba, aramadım diye gücendi mi Hakkı? Yok canım; öyle şeylere önem vermez o. Her halde havadan olacak. Böylesi havalar sinirlerini bozuyor insanın. Bir de şu Kadri'yi arayayım da... En iyisi, gidip görüşmek.

Vardım Kadri'ye:

— «Azizim» dedim, «hemen bir ev!»

Kadri olgun ve anlayışlı çocuktur:

— «Evet, bakalım dostum» dedi. «Önce Bahçelievler'i dolaş, oradan Emek mahallesine geç, oradan Yenimahalle'ye, Etlik'e, Sıhhiye'ye, Aydınlık'a bir bak. Oralarda bulamazsan, Keçiören, Kalaba, İncirli taraflarına geç. Oralarda da bulamazsan, Kavaklıdere, Küçükesat, Gaziosmanpaşa, Dikmen tarafları iyi. Sanıyorum, onbeş günde dolaşabilirsin buraları. Baktın ki yok, o zaman Cebeci, Mamak, Kayaş taraflarına bakarsın. Bir-iki ay içinde mutlaka bulursun. Ev çok. Seyranbağları, Gülhane, Maltepe, Anıttepe tarafları da fena değildir. İstersen Ayrancı taraflarında otur; ha?»

— «Benimle alay etmiyorsun değil mi?»

Kadri'nin yüzü değişti birden:

— «Alay mı? O ne demek? Sen ev aramıyor musun?»

— «Hani, ev çok, demiştin?»

Kadri'nin böyle güldüğünü hiç görmemiştim. Hıçkırık tuttu sandım:

— «Sen aklını mı kaçırdın kardeşim?» dedi. «Ben iki aydır ev arıyorum kendime. Bulabilirsen bana da haber ver!»

Rezil oldum oradakilerin yanında. Hepsi de bana bakıp güldü. Ama ben, yine:

— «Ne bileyim ben, ev çok, demiştin de..» diye mırıldandım.

— «Bana da öyle demişlerdi kardeşim...»

Güvendiğim bütün arkadaşları, tanıdıkları yokladım. Kimi alay etti benimle, kimi de «olur, bakalım» diyerek atlattı. Caddede karşılaşıyorduk bir tanıdıkla, «Hani, sen bana ev bulacaktın..» diyordum, «Haa, sahi, bakacaktım, unuttum valla... Olur, bakayım» diyordu. Kardeşim iğne-iplik oldu meraktan. Ben, daha da beter!... Bir ay olmuş geleli; ortada ne iş var, ne ev... Oğlan burada kaldı, çocukları Erzincan'da.

Bir gün baktık, karısı, çoluğu-çocuğu atmış trene, çıkageldi. Eşya da istasyon ambarında. Aldı mı beni bir tasa!

Çocukları yerleştirdik bir otele. Kardeşimin yüzüne bakacak halim yok! İkide bir:

— «Biz kendimiz arasaydık, şimdiye iş de bulmuştuk, ev de..» diyor.

Doğru! O, benden daha yakın gerçeklere. Çok yaşayan değil, çok gezen de değil, çok çeken bilir.

Sıktım dişimi, sıvadım paçaları. Adım adım Ankara! Sabahın erken saatlerinde, öğle vakti, akşam işten çıkınca düşüyordum caddelere, sokaklara. Günlerce aradım. Tabanlarım su topladı, nasırlarım kunduramı delip çıkacak derecede kudurdu. Banyoyu, traşı, ütüyü bir yana attım. Eşeğini arayan Darendeli'ye dönmüştüm.

Penceresinde «kiralık» yazan bir eve varıyordum, «Evliye ev veremeyiz» diyorlardı. Bir başkasınınziline basıyordum, «Kiracımız ya doktor, ya mühendis olmalı» diyorlardı. Güzelce bir ev buldum. «Kendiniz için mi?» dedi kadın. «Kendim için» dedim. «Maaşlı mısınız, ücretli mi?» dedi. Sinirlendim. Kaltağın yediği şeye bak!

Gerçekten de ev yok değildi, vardı; vardı ama, nedense bana vermek istemiyorlardı. Kimi, evli olduğum için vermek istemiyordu; kimi, bekâr. Kimi, kaç çocuğum olduğunu soruyordu; kimi, kaynanamla birlikte oturup oturmayacağımı. Geceleri kaçta yatıyordum? Yazılarımı elle mi yazıyordum, yoksa daktilo makinasıyla mı? Evin içinde kundurayla mı dolaşırdım, terlikle mi, takunyayla mı? İçkili mi gelirdim eve, yoksa evde mi içerdim? Dansla aram nasıldı? Hanım dostlarım çok muydu? Pikabım var mıydı, yok muydu? Geceleri öksürür müydüm? Çalışma masam odanın neresinde duracaktı? Keman mı çalardım, piyano mu, trompet mi? Horlar mıydım, horlamaz mıydım? Yalnız kalınca şarkı söyler miydim? Siyaset tartışır mıydım? Hangi partidendim? Köpeğim erkek miydi, dişi mi? Ankara'da yakınlarım var mıydı? Her hafta beni görmeye gelirler miydi? Ayda ne geçiyordu elime? Altı aylığı peşin verebilir miydim? Bahçenin suyuna ortak olabilir miydim? Röntgenciliğim var mıydı, yok muydu? Kumar sever miydim? Yemeklerimi evde mi yerdim, dışarda mı? Operadan dostlarım var mıydı? Hemen evlenmek niyetinde miydim? Karımla kavga eder miydim? Akla, hayâle gelmedik sorular!...

Kendimi bu dalgaya öylesine kaptırmıştım ki, «merhaba» diyene, «ev arıyorum» diyordum. «Nasılsın, ne var ne yok?» diyene «Berbat, bir ev» diyordum. Birkaç ay içinde herkes öğrendi benim derdimi. Kiminle karşılaşsam, ilk sözü, «Ev buldun mu?» oluyordu. Ardından, «Olur, biz de bakalım» diyorlardı. Benim günlük sözlüğüm «Ev, daire, kat, müstakil, pencere, kira, ev sahibi, iki odalı, üç odalı, yatak odası, çalışma odası, salon, mutfak, banyo, altı aylık peşin, zemin kat, ikinci kat, çatı kat» v.b. dan ibaretti. Kadınlara bakarken, alt kat, orta kat, üst kat, çatı katı diye ayırıyordum. Kiminin alt katı güzeldi, kiminin üst katı.. Orta katı güzel ve kullanışlı olanlar daha bir dikkatimi çekiyorlardı. Hele cumbalar, değişik konular ilham ediyorlardı bana. Bazan kaldırıma oturup, cumbalarına baktığım oluyordu.

Bir gün, umutsuzca girdiğim bir semtte, penceresinde «kiralık» yazılı bir daire gördüm. Böylelerini çok gördüğüm için aldırış etmedim. O sırada bir tanıdık sarktı pencereden:

— «Ne oldu» dedi, «bulabildin mi?»

— «Arıyorum hâlâ» dedim.

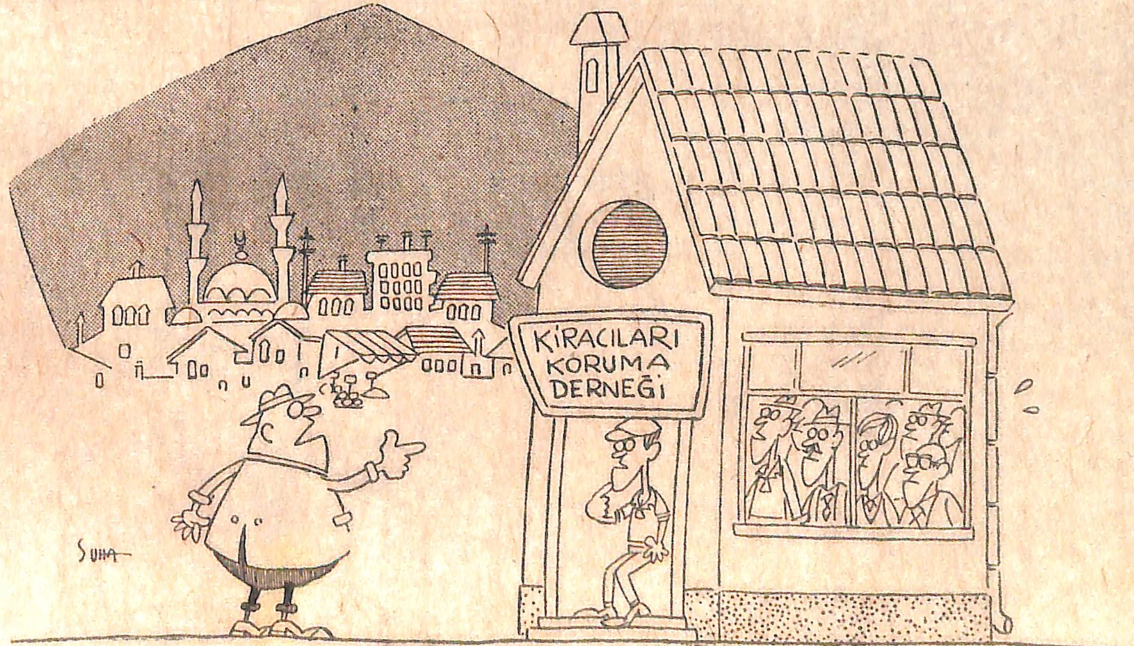
— «Bak, burası kiralıktır işte. Sahibini Bahçelievler'de bulabilirsin. Vereyim adresini, git görüş. Oradaki evinde oturuyor.»

Aldım adresi, Bahçeli'ye gittim. Buldum adresi. Zile bastım. Komşu kadın çıktı kapıya:

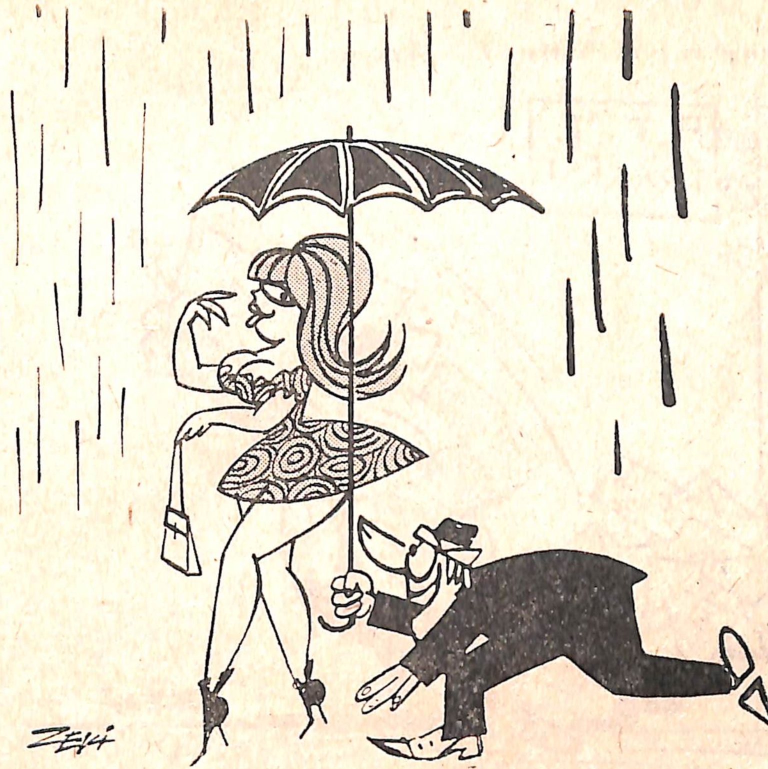
— «Ahmet beyler burada oturmazlar efendim» dedi. «Burası kiralıktır. Onlar, Küçükesat'taki dairelerinde

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

«Kiracıları Koruma Derneği» kuruldu. — Gazeteler —

— Söyle şunlara, kirayı ödesinler.. yoksa atarım dışarı!..

— Bayanların ıslanmasına gönlüm asla razı olmaz!..

oturuyorlar. Vereyim adreslerini, gidip görüşün.»

Aldım adresi. Küçükesat'ta buldum Ahmet beylerin dairesini. Kapıcı oğlan:

— «Burası Ahmet beylerin emme, burada oturmayollar» dedi. «Burası kiralıktır. Ahmet beyler, Kavaklıdere'deki katlarında oturuyollar. Edresesini vireyim size...»

Aldım adresi. Ahmet beyler, Kavaklıdere'deki katlarında da yoktular. Kapıcı:

— «Onlar, Angara'da galmazlar beğem» dedi. «İstanbul'da oturuyollar. Ahmet beğin abukatı var, onu bulursan, kiralık işini gonuşursun.»

Avukatın adresini aldım. Avukat, bir ay sonra gelecekti Avrupa'dan. Stajyerinden, Ahmet beyin İstanbul'daki adresini aldım. Benimkisi artık ev aramanın ötesinde bir şeydi. Kardeşime bir atölyede küçük bir iş bulmuştum, günlük ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. Ben şu, her mahallede, her semtte bir dairesi, bir katı, bir apartmanı bulunan Ahmet beyi merak etmiştim.

Kardeşime kıyı semtlerde ucuz bir ev bulduktan sonra, gazetelerden birine şöyle bir haber yazdırdım:

«Bahçelievler'de, falanca cadde filânca sokaktaki, müteahhit Ahmet Kaltaban'a ait dairede çıkan yangın, geç saatlerde güçlükle söndürülebilmiştir. Binada büyük bir zarar yoksa da, pencereden su sıkılması sonucu, içerdeki eşyadan bazıları kullanılamayacak hale gelmiştir. Durum, o sırada İstanbul'da bulunan daire sahibine bildirilmiştir.»

Gazeteden iki nüsha aldım, Ahmet Kaltaban'a postaladım. İki gün geçmedi, bizim Kaltaban bey, yıldırım çarpmışcasına damladı Ankara'ya. Ne yangın, ne birşey... Kızdı, köpürdü. Önüne geleni haşlamaya başladı.

— «Beyefendi» dedim, «haberi gazeteye veren, benim! Size ait dairelerden, katlardan, apartmanlardan birinde yangın çıktığını duymuştum ama, hangisinde olduğunu bilmiyordum. Benim için, hangisinde yangın çıktığı önemli değildi; sizin için de önemli olamazdı. Duyasınız da gelesiniz malınızın başına diye, bu haberi verdim gazeteye. Her halde bir kötülük yapmış değilim size?»

Ahmet Kaltaban bey, çevirdi ağzını bana:

— «Siz kim oluyorsunuz? Ne hakla verirsiniz böyle bir haberi gazeteye? Şimdi dâva açacağım hakkınızda!» falan filân...

— «Beyefendi» dedim, «benim sizi tanımışlığım filân yoktu. Kiralık ev arıyordum, siz çıktınız karşıma. İmar-İskân Bakanlığı gibi adammışsınız maşallah beyefendi! Her mahallede, her semtte birkaç daire, kat, apartman... Şunlardan birini bendenize kiraya verseniz de...»

Daha sözümü bitirmeden, patladı Ahmet bey:

— «Kiralık evim yok efendim!»

Adam, «satılık kızım yok!» diyen ağalar gibi konuşuyordu.

* * *

Aman azizim, hiç durmayın Ankara'ya gelin! Ev çok. Sokaklardan, caddelerden geçemezsiniz «kiralık» levhalarından. «Benimkini al» diyen, yolunuzu keser. Hangisininkini alırsanız alın! Eli yüzü düzgünce bütün evler, Ahmet Kaltaban'larındır. Ahmet Kaltaban'ı yakalayabilirseniz ve benim gibi de bir sürü dostunuz, tanıdığınız varsa Ankara'da, iki ayda bir ev bulabilirsiniz. Oturmanız şart değil, sahibiyle tanışmış olursunuz. Ahmet Kaltaban'ın 67 ilde yapı işi vardır; birinde bulamazsanız kendisini, mutlaka öbüründe bulabilirsiniz.

Korkmazgil

MAYK'ın, bu dört güzel kızı dâvet etmemesi gerekirdi. Zira dördü de biribirinden çekiciydi. Üstelik sahte bir utangaçlık yerine, oldukları gibi görünmeyi tercih eden cinstendiler.

Mayk'a sordum:

— Bu bebeklerle nerede tanıştın?

Boşalan bardağıma viski koyarken cevap verdi:

— Tanışmadım, kiraladım.

— Ha, şu mesele... Çok nâziksin doğrusu... Bir doğum günü partisi için böyle büyük fedakârlığa katlanmakla beni şımartıyorsun.

— Öyle söyleme Bill... Ellinci yaşımı kutlamaya hazırlanırken, en sevdiğim üç arkadaşımı memnun etmek için elbette bir şeyler düşünecektim. İnsanın başına hayatta ancak bir kere gelebilen bir yaş dönemidir bu. Elli yaş, aşağı yukarı ömrün yarısı...

— Yarısı dedin de aklıma geldi: Karın nerede?...

— Köyde... Annesinin yanında.

— Pamelâ çok iyi bir kadındır. Ne tuhaf! Dilim ağırlaşıyor sanki. Oysa viskiden başka bir şey koymadım ağzıma.

Arkadaşlarımızla sıçraya zıplaya danseden kızlara bakarak içimi çektim. Kızlar çok güzel oldukları gibi, çıplak denecek kadar da açık giyinmişlerdi.

Mayk gülümseyerek:

— Dört oda var, dedi. Dört erkek, dört kadın için...

— İşte bu çok güzel! Doğrusu yamansın arkadaş! Ama biliyor musun, bu gece bir gariplik var içimde... Yorgunluktan her halde. Aşkı bile canım çekmiyor! Haremin paşası olduğuna göre, kızların en güzelini sen seç.

Hayret! Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Mayk! Viskisinden bir yudum çektikten sonra:

— Sana bir sırrımı açıklayacağım Bill, dedi. İktidarsız bir erkeğim ben!

— Bu olamaz işte! Henüz en güçlü çağındasın.

— Aslında öyle olmam gerekir ama, ne yazık ki durum bunun tamamen aksi! Pamelâ ile iki yıldan beri sadece briç oynuyor, televizyon seyrediyor, geziye çıkıyoruz. Diğer seye gelince, tın tın!

— Ne söylüyorsun!

— İşte bu yüzden Mavi Işık barının en güzel dört kızını buraya getirdim.

— Neyse, bırak şimdi güçsüzlüğünü de, şu kızlara bir bak. Meselâ, şu kızıl saçlısı... Nasıl buluyorsun?

— Hiçbir şey hissetmiyorum ki, fikrimi söyleyeyim...

— Bu, kadınlara karşı ilk ilgisizliğin mi?

— Evet.

— Dur bakalım, bir de arkadaşlara sorayım onlar ne durumdalar... Hey Tomi, Luki, biraz gelsenize...

Dansı bırakan delikanlılar, kollarının aralarındaki kızlardan sıyrılarak yanımıza geldiler.

— Kızları nasıl buluyorsunuz?

— Bomba gibi, dedi Tomi.

— Yukarda emrinize hazır yatak odaları var. İsterseniz çıkın, sıkılmayın.

— Çok nâziksin Mayk, diye geveledi Luki. Ama bu gece, canım bu çeşit şeyler istemiyor.

— Benim de, diyerek fikrini açıkladı Tomi.

O zaman Mayk:

— Durun bakalım, dedi. Bu işte bir bit yeniği var!

Kızların şaşkın bakışları arasında durumumuzu incelemeye başladık. Bir kaç dakikalık kafa yoruştan sonra, hepimizin bakışları, ellerimizdeki viski bardaklarına çevrildi:

— Bu viskiyi nereden aldın?

— Bilmem, dedi Mayk. Çarşı pazar işleri karıma aittir.

— Tuhaf bir tadı var.

— Ben de aynı şeyi söyleyecektim, dedi Luki.

Uyanır gibi oldum:

— Doğru söyle Mayk, dedim. Pamelâ ateşli bir kadın mıdır?

— Hayır, öyle cevap verdi Mayk. İhtirasla, o; hiç bağdaşmayan iki arkadaş gibidirler. Güzel kadındır ama... Nasıl söyleyeyim... Soğuktur. Onun için sevişmek, bir angarya; bir sürü sıkıntının başlangıcıdır. Mizanplili saçları bozulur, başı ağrır, uykusu kaçar, sinirlenir, yorulur.

— Bu viski şişelerinden birini bana ver, dedim. Tahlile götüreceğim.

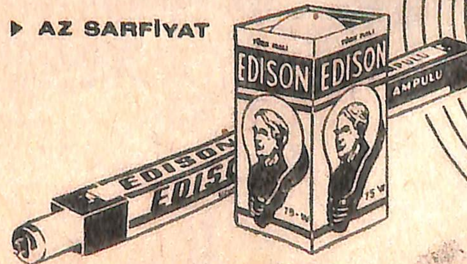
Verdi. Tahlil ettirdim, viskiye kuvvetli bir müsekkin karıştırılmıştı.

Mahkemeye başvuran Mayk karısını boşadı. Şimdi ise, volkan gibi bir sarışınla evlidir!

(Bill Blondy'den)

EDISON

BOL IŞIK ▶ AZ SARFİYAT

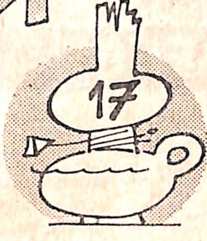

EDISON'DAN BU YANA AMPULDE TEK MARKA

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlâncılık : 138 — 162)

Selâhattin'in lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

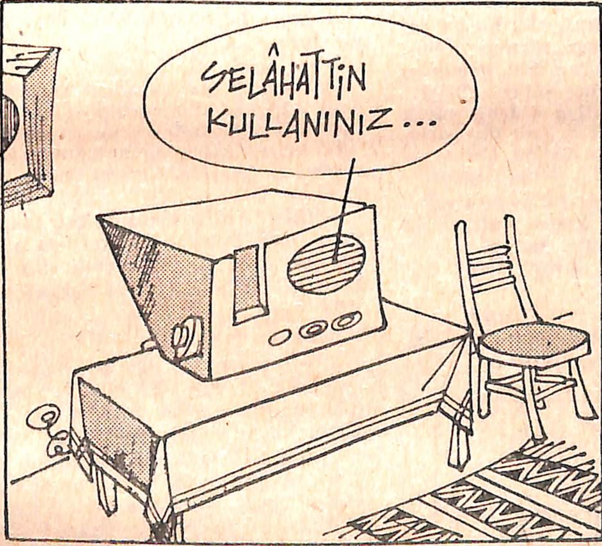

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de

35 APARTMAN

Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60126 - A - 20266 — 160)

Akbaba

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 120, altı aylığı 60 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 125 kuruştur.

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 43 —

«Maşallah, dedim içimden, bizim okuyup da adam olanların şefi böyle giderse, kimbilir memuru nasıl saltanatla gider Konya'lara?»

Galiba onlar yaya giderler...

Birgül bir mecmua çıkararak, bana içinden yakışıklı bir adam gösterdi:

— Bu kim? diye sordu.

Artistin adını söyledim. Eh, biz burada böyle gırgırımızı geçiyorduk, kimbilir Sefer ağa içerde neler anlatıyordu hanımefendiye? O Sefer ağa ki, üç lâfının biri küfür. Kimbilir şef efendi ne bozuluyordur ama:

— Ha evet, sahi mi, demek öyle ha Sefer bey? demekten kendini alamıyordur. Çok iyi biliyordum ki, şu anda o hanımefendi suratını iki karış asmış, uzayıp giden yollara bakıyordur.

— Efendi, diyordur Sefer ağa, şu dibine bilmem ne ettiğimin dünyası var ya, pozuldu vallaha efendi pozuldu. Biz bi keresinde Gars'a getmişdik. Lan efendi yolda benzinimiz bitmesin mi? Ara ki benzin bulasın. Galdık mı gece yolda. Bi gurt bi gurt, den sanki sürü. Amma efendi gurt gış günü tıpkısı orusbu çocuğuna benzer ha, durmadan gancıklık yapacak zamanı bekler. Ama efendi, bi enersin aşşa, bi gaparsın levye demirini, bi ona yapışdırın, bi buna, seren gurtların üç dört denesini yere, gerisi toz olur gaçar... Vallaha sen olsan altına ederdin ha şef efendi. Neden dersen, memur milleti nedense korkak olur, höt demeden vırt der. Amma biz şöför milleti... Bizim pîrimiz Evliya Çelebi, yürek varmış herifde. Yaa çok da palavracı derlermiş bu Evliya Çelebi'ye, doğru mu efendi?... Şengül sordu:

— Ne zaman varırız Konya'ya?

— Bilmem ki, araba bilir, hava bilir, Sefer ağa bilir, dedim.

— Ay, Sefer mi şoförün adı?

— Evet.

— Hiç sevmem Sefer adını.

— Duymasın. Anası onu öküz arabasının içinde doğurmuş da...

— Ondan mı Sefer koymuşlar adını?

— Öyle ama, Sefer ağa öyle demez. Gûya bilesiymiş anası onun ilerde emsalsiz bi şöför olacağını, ondan adını Sefer goymuş.

Arabanın vınlayışından yokuş yukarı çıktığımızı anlıyordum. Öyle vınlıyorduk ki arabanın vites kutusu, diferansiyel kutusu, yâni ya vidalarından bir ikisi gevşek olsa, arabadan önce uçup gideceklerdi. Alışmamış bizim araba böyle sert ve dik yokuşlara. Onun için Sefer ağa ne kadar gaz verirse versin, o bildiğinden şaşmıyor, karınca gibi yol alıyordu.

Şengül:

— Bu arabanın vınlaması ne böyle? dedi.

— Toroslara geldik galiba! dedim.

— Öyle olacak.

— A, hani çıkıp bakacaktık.

— Bakak, dedim.

— Seyyar gecekondumuzdan dışarı çıktık. Ulan aman, ne dağ, ne yokuş, daha Tarsus'a gelmemişiz. Pekiyi, niye bu araba böyle vınlar durur düz yolda? Eh, vardır elbette bir sebebi. Nitekim biraz sonra Sefer ağa arabayı sağ tarafa çekip istop etti. Atladım hemen:

— N'oldu usta?

— Bilmem ki geçmişi gınalı ne halt ediyor gene, dedi. Gazı veriyorum veriyorum, getmiyor.

Şef efendi de inmişti:

— Arıza büyük mü Sefer bey? diye sordu.

Sefer ağa:

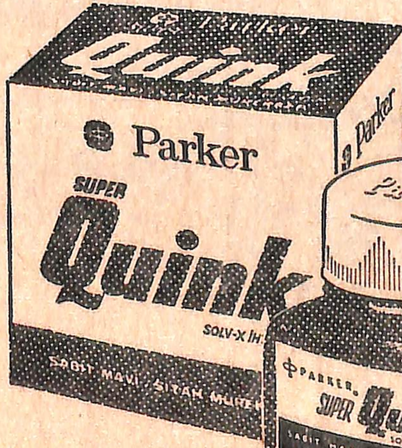
— Vallaha biz tecrübeli şöförük, dedi. Böyük ufak, bizim için heç farketmez. Evelallah onun anasını... Kadın ve kızlar Sefer ağanın küfüründen başlarını başka yana çevirdiler.

— Çıkar yeğen bizim takım taklavatı. Nasıl çekmezmiş ben ona gösderrim. Var ya şef efendi, biz bi keresinde M........... den buğday getiriyorduk...

İçim cız etti:

— Nerden usda? diye sordum.

— M........ He işde efendi, yükledik buğdayı çıkdık yola, nerde esgiden böyle yollar. Farlar da zayıf mı zayıf... Düşdük mü bi çukura, gırıldı mı ön dingil. O zaman bi mâvinim vardı, korkağın biri... Usda, dedi, hapı yuttuk. Lan hıyar, dedim, senin neye aklın erer ki. Garşında bugüne bugün Sefer ağan var. Eğer kim ben de bu arabayı yörütmezsem, anam Horozdibek meydanında orusbuyum diye cümle âleme bağırsın. Lan şef efendi, bi sıvan golları, getir lan den mâvine bizim o mürdün direğini. Bi direk ki, hem galın, hem de kütük. Gir lan şu gamyonun altına. Direğe açan kesernen beş altı oluk, geçirin galın teli bu oluklardan, bağlan direği gırık dingilin üsdüne, olur araba iki dingilli. Oldu mu dingil işi, oldu... Bi de ne göriym efendi, pezevengin malının rot başı da gopup çıkmamış mı yerinden!... Lan Sefer çalışdır lan gafanı!... Çalışdırmayıp de ne halt edecen dağın başında. Evelallah şu gördüğün bıyyıklı gafa ona da çare buldu. Ki ne çare!... Tel gardaşım, tel. Teli doladım o it ayağı gibi şeyin başına, dört gat edip bi de bu başa bağladım mı, çık lan Halit dedim, araba tamam. Lan efendi ina-

PARKER

SUPER

Quink

Her kalem için en iyi mürekkep

B

(İlâncılık : 150 — 161)

nın mı, biz o ziyaret gibi tellernen kütüklernen Adana'ya gadar geldik. Mâvin Halit, bi elimi bırakıp bi elimi öpüyordu, lan usda vallaha sen ne usdaymışın diye... Yâni demem şu ki, evelallah parça gırılsa bile çaresini buluruk. Olur ki motor fırlar çıkar yerinden, olur ki motor ortadan yumurta gibi ikiye çatlar, o zaman bi diyeceğim yok, zaten o zaman senin baban da gelse yapamaz. Amaa, böyle ufak defek ârızalar, bizim için gusletmekden golaydır şef efendi...

Sefer ağa karbüratörden başladı yine işe:

— Tornavida ver!

— Pense ver!

— Onbir onikiyi ver!

Şişman kadın, şefe ters ters bakıyor, söyleniyordu. Kızlar'sa fırsattan istifade, bir ağacın altında koşuyor, şakalaşıyor, ısınmaya çalışıyorlardı. Karbüratör işi bir saat sürüp, sonuç alınmayınca kadın patladı:

— Biz bir haftada Konya'ya varsak iyi ya, dedi.

Sefer ağa soğukkanlı:

— Yenge, dedi, tren bile pozuluyor ki, vallaha pozuluyor. Biz bir keresinde asgerden izinli geliyorduk. Tren tam Elmadağı'ndan inerken pozulmasın mı? Lan dedik, heç tren pozulur mu? Pozulur dediler. Getdik makinistin yanına, herife orda çok akıl verdim amma, dinnemedi ki. Dinnese, çoktan gedecekdi tren, bu devlet makinesi, ellenmez, usdalar yapar, dedi. Tam dört saat bekledik o dağın başında. Sona başga bi gazan geldi de bizi götürdü. Ya yenge, sen heç sümünü sarkıtma. Şöyle biraz daha bekle, bizim aslan tamamdır. Zaten ben ârızanın buradan olmadığını biliyordum. Durduğumuza göre, bi de garbiretörü temizliyek, dağ başında eziyet etmesin bize dedim.

— Ayol Adana'dan çıkalı üç saat oldu, daha Tarsus'a varmadık.

— Ee yenge, padişaha kelle götürmüyoruk ya. Şef efendi söyledi, memurlara böyle tâyin işlerinde onbeş gün izin verirmiş devlet baba.

— Aa, dedi kadın, biz o onbeş günü Konya yollarında mı geçireceğiz?

Şef:

— Hanım, bir dakika, dedi, Sefer beyin kafasını karıştıracaksın.

— Yaa, dedi Sefer ağa, insan gafası çok möhimdir. Bi garışdı mı, ikiynen ikiyi bilmez vallaha. Benim bi keresinde garışdıydı da, içi garman çorman olduydu... Sen otur yenge, şöyle bacaklarını ger, keyfine bak. Orda torpido gözünde guru incir olacak, ye bir iki dene, ağzın datlansın...

Kızlar geldiler:

— Olmadı mı daha? dediler.

— Oluyor, dedim.

— Yoksa olmayacak mı?

— Sefer ağa varken...

— Gızım, dedi Sefer ağa, makine bu, ara sıra orusbuluk etmezse içi rahat etmez ki!...

Kızcağızlar sorduklarına soracaklarına pişman oldular. Sefer ağa arabanın altına girdi. Onbeş dakika arabanın altından çıkmayınca, şefin hanımı patladı yine:

— Ayol uyumasın bu adam orada!

Sanki bu sözü bekliyormuş gibi Sefer ağa arabanın altından küfürleri makinalı tüfek gibi ardarda sıraladıktan sonra:

— Lan buldum lan yeğen, diye bağırdı. Fren merkez pompası su koyvermiş. Sıkmış da galmış... Ulan eyi vallaha, gül gibi motoru yakmamışık.

Kadın:

— Amma ne de gül gibi ya? dedi.

Sefer ağa çıktı geldi arabanın altından. Yüzünde zafer kazanmış bir kumandan edası:

(Devamı var)

Eski dostlar

İki arslan, Trafalgar Squar'da karşılaştılar. Biri besili ve neşeli; diğeri zayıf ve kederliydi. Zayıf olanı, açlıktan sinek vızıltısını andıran sesiyle:

— Ooo, dedi, kısa zamanda bu ne değişiklik böyle? Son görüşmemizde benden beterdin.

— Haklısın, diye cevap verdi beriki. Senden ayrıldıktan sonra şansım mı döndü, kısmetim mi açıldı ne olduysa, tabelâsında «Ahlâksızlarla Savaş Derneği» yazan bir derneğe girdim. Üye, kıyamet gibi... Başladım çaktırmadan karnımı doyurmaya... Bir gün Başkanı yedim. Bir gün Genel Sekreterle, Murakıbı yedim. Bir gün muhasibi yedim. Yönetim Kurulunun geri kalan kişilerini, Haysiyet Divanı üyelerini falan derken postu kurtardık işte!

Arkadaşı hayretle sordu:

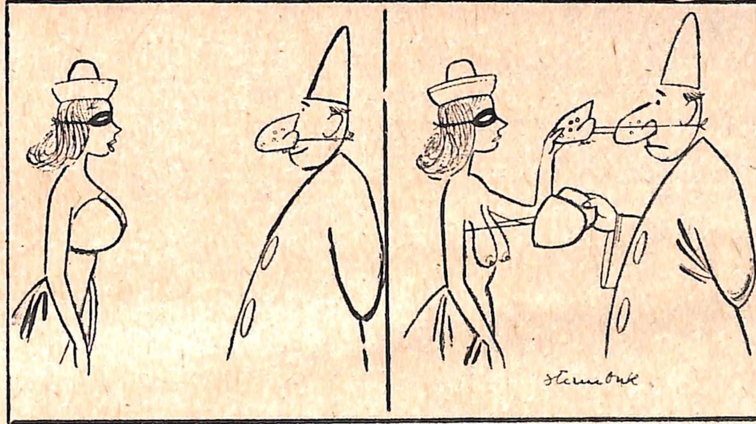
— Eee, madem böyle yağlı bir kapı buldun burada ne arıyorsun?

— Acele etme canım, yavaş yavaş oraya geliyorum işte: Yediklerimin yokluğunu hiç kimse farketmedi, dün sabah derneğin çaycısını yiyince, adamın yokluğunu farkeden üyeler beni kapı dışarı etti!

Yazısız

Yazısız

Ceza!

Yemeklerinin kötülüğüyle ün yapan madam Lizy'nin dâvetlileri arasında bulunan rahip, dinî konulara meraklı bir başka dâvetlinin sorularını cevaplandırıyordu. Herkes masadaki yerlerini aldığı halde iki kişinin sohbete daldığını gören ev sahibesi yanlarına yaklaşarak:

— Günah çıkarma faslı bittiyse, yemeğe buyrun, dedi.

— Bitti madam, diyen rahip, yanındaki adama döndü: Yürüyün azizim, şimdi ceza başlıyor!

Kayıp

Telâşla hizmetçisine seslenen madam:

— Bu masanın üstündeki toz nerede? diye sordu. Parmağımla bir telefon numarası not etmiştim de...

İskoç hastalığı

Her gün hastası Mac İntosh'ı görmeye gelen doktor, madam İntosh'a sevinçle:

— Müjde madam, dedi. Kocanız tamamen iyileşti!

Kadın sevineceğine:

— Aman Yârabbi!... Peki ben şimdi ne yapacağım? diye dövünmeye başladı. Nasıl olsa çok yaşamaz diye bütün elbiselerini satmıştım da!...

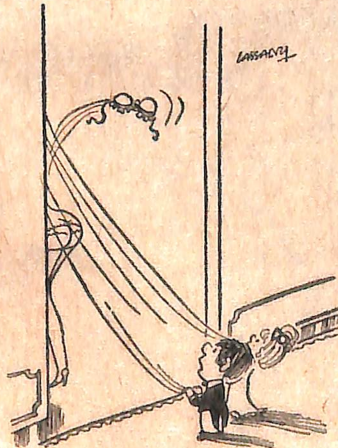
Ne yapıyormuş?

Günün yorgunluğunu bir park kanapesinde gidermeye çalışan kadın, az ilerisinde oturan kadına:

— Oğlunuz birazcık susmaz mı! diye öfkeyle çıkıştı Saatlerdir, bir motor gürültüsünü andıran homurtularını dinlemekten başıma ağrı girdi!

Çocuğun annesi:

— Yanılıyorsunuz, diye tersledi kanape komşusunu. Oğlum motor gürültüsünü taklit etmiyor, «Gürültüyle Mücadele Haftası» nedeniyle okulda yapacağı «Başkalarını rahatsız etmek saygısızlıktır» isimli konuşmayı ezberliyor!

— Heeey, durun yahu... Biz buradayız!..

Merak bu ya...

Karma öğrenim yapan kolejin müdürü, erkek öğrencileri başına toplamış, disiplin kurulunun kararını bildiriyordu:

— Kızların yatakhanesine giren öğrenci ilk yakalanışında bir hafta hapsedilir. İkinci yakalanışında hapis cezası iki haftaya çıkar, üçüncü yakalanışında bir ay yer!

Müdürün sözünü kesen bir öğrenci:

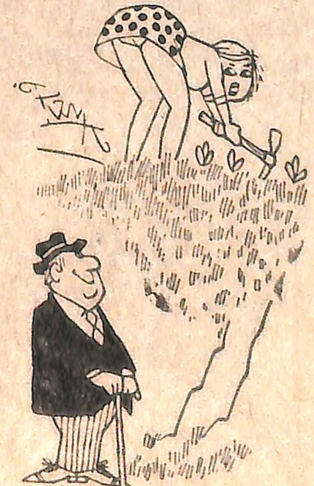
— Pardon hocam, dedi. Yıllık abonman ne kadardır?

Çaresiz kalınca

Otomobilini, önündeki kamyona hızla bindiren kadına, kamyon şoförü kızgın, sordu:

— Önünüzde kamyon olmadığı zaman otomobilinizi nasıl durduruyorsunuz?

— Hiç, dedi kadın. O zaman çaresiz frene basıyorum!

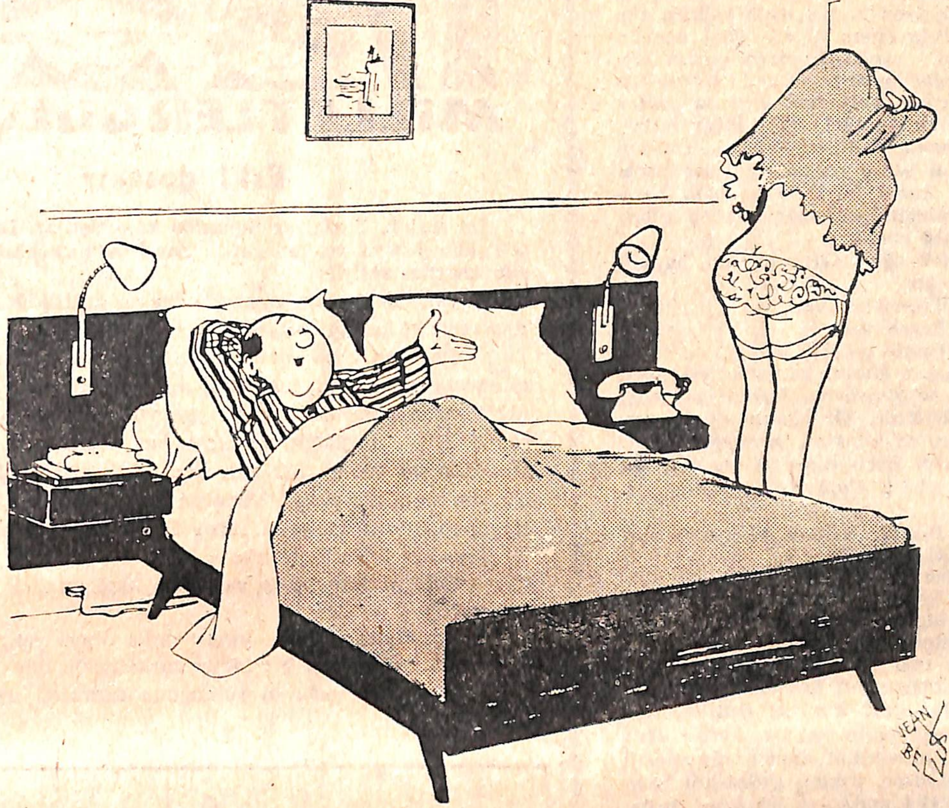

— Ne bakıp duruyorsunuz.. çapa çapalayan kadın görmediniz mi hiç?..

Dünya Karikatürleri

— NE VAR ?. BANA, "SENİ BİR DAHA MİNİ ETEKLE GÖRMİYEYİM DEMEMİŞ MİYDİNİZ ?.."

— EN ÖN SIRADA OTURDUM... VE BÜTÜN ARTİSTLERİ SENİ GÖRDÜĞÜM GİBİ GÖRDÜM KARICIĞIM !..

TÜRLÜ - ÇEŞİTLİ ÇAPKINLAR.

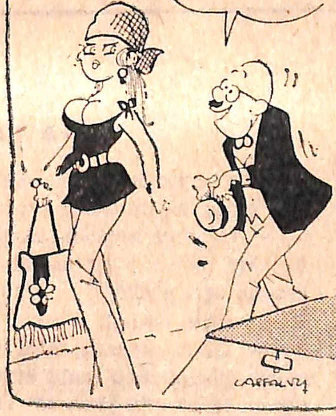
GELECEĞİN ÇAPKINI.

BURNUNUN UCUNU GÖRMEYEN ÇAPKIN.

HER KADINLA BAŞI DÖNEN ÇAPKIN.

MİNİ AŞIĞI ÇAPKIN.

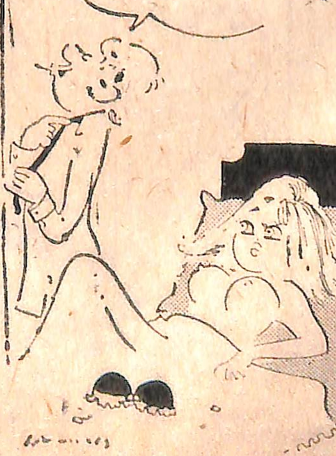

TAŞRALI ÇAPKIN.

70 YAŞ AMA HÂLÂ ÇAPKIN.

FİYAKALI ÇAPKIN.

ESPRİ MERAKLISI ÇAPKIN.

"- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yaldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.

- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçta.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin."

İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

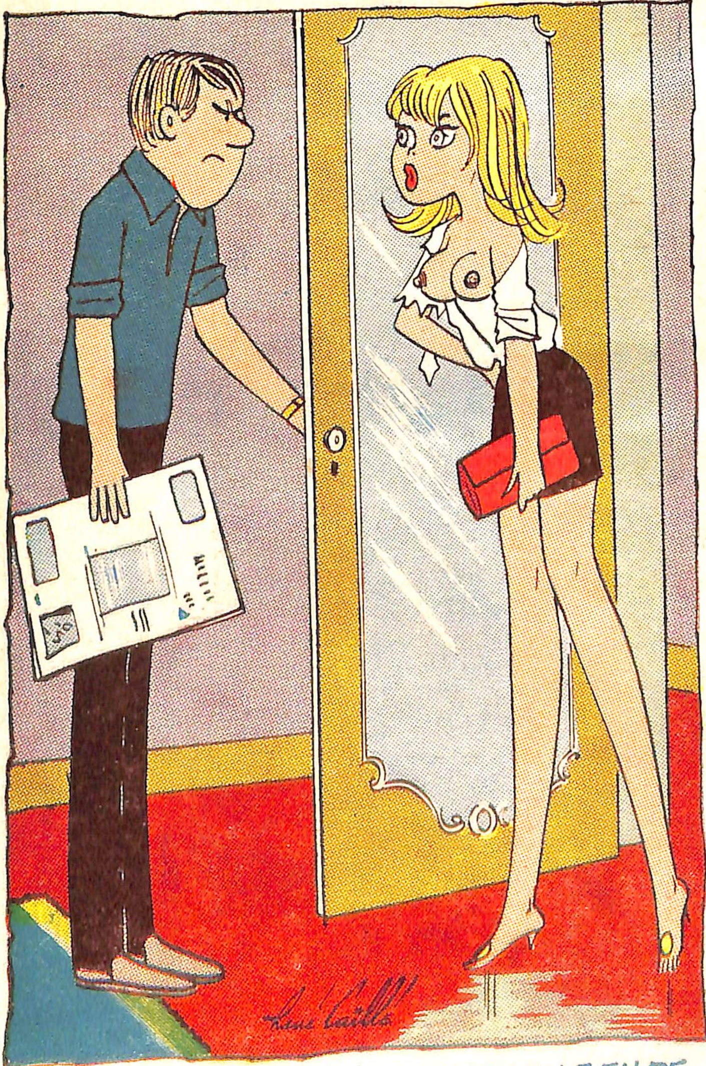
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun:
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm Izmir, Tel: 33 472 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans: 3473 — 163)

Akbaba

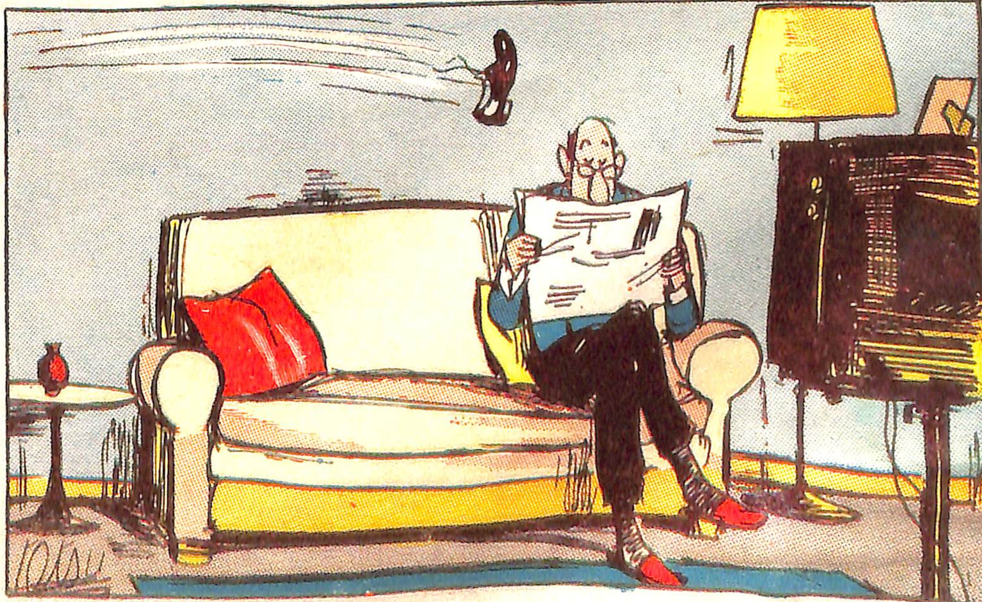

— OOO, BUNDAN DAHA HEYECANLI FİLM BULAMAYIZ !..

— TABİİ... "OTOMOBİLİNİ VERMEZSEN BEN DE OTOBÜSE BİNERİM „ DEMEMİŞ MİYDİM SANA !..

— BEN SENİN AVLANMANA KARIŞIYOR MUYUM KARICIĞIM ?.. İSTEDİĞİMİ AVLARIM !..

— SANA : YEMEĞE GEL DEDİM !..